

Türk Plastik Rekonstrüktif ve Estetik Cerrahi Derneği

Turkish Society of Plastic Reconstructive and Aesthetic Surgeons

TPRECD YÖNETİM KURULU

KASIM
ÜYE BÜLTENİ
SAYI 12

► **TPRECD 37. Ulusal Kurultayı (4-7 Kasım 2015)**

37. Türk Plastik Rekonstrüktif ve
Estetik Cerrahi Derneği
Ulusal Kurultayı

4-7 Kasım 2015
Sheraton Kongre Merkezi
ANKARA
www.plastikcerrahikurultayi.org

37. Ulusal Plastik Rekonstrüktif ve Estetik Cerrahi Kurultayımızın ardından...

Değerli Meslektaşlarım, bir ulusal kurultayımızı daha geride bıraktık. Bildiğiniz gibi Kurultayların amacı ülkemizde yapılan deneysel ve klinik araştırmaların ve çalışmaların sunulması ve klinik deneyimlerin paylaşılmasıdır. Bu sayede uzman meslektaşlarımızı geliştirmek ve geleceğin uzmanlarını oluşturmak ve onları yakından tanıyabilmek mümkün olur. Uluslararası konuşmacı ve katılımcılar ile de onların görüş, bilgi düzeylerini ve bakış açılarını anlarken biz de kendimizi kısmen de olsa onlara tanıtmış oluruz.

Derneğimizin üyeleri için bilgi üretme, aktarma, öğretme, mesleğimizde olması gereken insan gücü sayısını belirleme, kurumlar arasındaki eğitimin standardizasyonunu sağlama gibi görevlerinin yanı sıra topluma danışmanlık yapma-aydınlatma gibi görevleri de vardır. Kurultaylar bu konularda bilgi alışverişinin yapılacağı en uygun yerlerdir. İlave olarak genç meslektaşlarımızın kariyer planlamasına da yardımcı olmak durumundayız.

Bu kurultayın ardından sizlere kurultay sırasında işlediğimiz ana konuları ve bizim bu konulardan çıkardığımız dersleri özetlemek isterim.

Öncelikle belirtmek isterim ki kurultayımız ülkemizin içinde bulunduğu motivasyon kırıcı şartlarda hazırlanarak oluşturuldu ve sizlere sunuldu. Büyük kargaşa ve belirsizlikler yaşanırken daha yaratıcı

bir programı gerçekleştirmeyi beceremedik. Tüm bunlara rağmen bizim yabancı konuklarımızın hiçbirisi ülkemizdeki koşulları bahane ederek kurultayımızagelmekten vazgeçmedi. Kurultaya hazırlanırken sadece bir konuşmacı adayımız kendisine ve eşine istediği yüksek maliyetli beklentilerini karşılayamadığımız için vazgeçti bunu da belirtmek isterim. Sonuçta kurultayımız konularında ünlü ve başarılı 4'ü Avrupa, 5'i Amerika'dan olmak üzere 9 uluslararası konuşmacımızın katılımı ile gerçekleşmiştir.

Kurultayımızın ilk günü bilimsel program sabah erken saatlerde başlamış, katılımın daha fazla olmasını sağlayabilmek için açılış töreni, Halit Ziya Konuralp ve Cihat Borçbakan Konferansları izleyen saatlerde akşama alınmıştır. Bunları sırasıyla irdelenecek olursak: Halit Ziya Konuralp ve Cihat Borçbakan Konferanslarının planlaması yapılırken geçmişteki konuşmacı ve oturma başkan ve yardımcıların listeleri çıkarılmış, bültene ve web sayfamıza konarak arşivlenmiştir. Bu sırada bu uygulamamızın bir düzeni ve yönetmeliğinin olmadığı fark edilmiştir. Bu konferansların önemi açıktır, bizim için çok değerlidir ve kurucu hocalarımızı bir kez daha saygıyla anmamızı sağlama amacına yöneliktir. Böyle bir oturma başkan ve yardımcıların bizim camiamızdan olmalı, kariyerinde camia yararını gözetmiş saygınlık kazanmış ve mümkünse dernek başkanlığı da yapmış olmalıdır. Diğer taraftan geçmiş yıllarda bu konferansı vermemiş olanlardan seçilmelidir. Halit Ziya Konuralp Konferansını vermek üzere 1996-1998 yıllarında dernek başkanlığı görevinde bulunmuş, daha önce bu konferansı hiçvermemişveuluslararasıünesahip, camiamızın uluslararası tanıtımında büyük katkıları olmuş aynı zamanda bu yıl International Rinoplasti Society'nin de başkanlığına seçilmiş

olan Onur Erol uygun bulunmuştur. Bu oturma başkan ve yardımcılarına Cemalettin Çelebi ve Ege Özgentaş seçilmişlerdir. Cihat Borçbakan konuşmasını yapmak üzere ise 2006-2008 yıllarında dernek başkanlığı yapmış, yurdumuzda iyi plastik cerrah yetiştirmeye ve aynı zamanda iyi birer insan olmalarına yönelik gayretlerinden dolayı Lütfü Baş uygun bulunmuştur. Oturma başkan ve yardımcıları da Naki Selmanpakoğlu ve Mustafa Devenci olarak belirlenmiştir. Bildiğiniz gibi bu oturma başkan, konferansa konu olan Halit Ziya Konuralp ve Cihat Borçbakan hakkında kısa bilgi verirken, oturma başkan yardımcıları ise konuşmacının özgeçmişini hakkında kısa bilgi vermektedir. Kurultayımızda da böyle planlanmıştır. Ancak gelecekte bu konferanslar için de bir yönetmelik hazırlanmasına ve ayrıca kıdemli hocalarımızdan oluşan bir danışma kurulunun gerekliliğine karar verilmiştir. Hepimizin bildiği gibi camiamızda halen aramızda olan başka duayenlerimiz de mevcuttur ve bunlar bizim hazinemiz ve gurur kaynaklarımızdır.

Açılış Törenimizde, derneğimizin kurucusu duayenlerimizden Atilla Oymak'ın bu derneğin niye ve nasıl kurulduğunu anlatan bir konuşmasını takiben son beş dönem dernek başkanlığı yapmış yönetim kurulu başkanlarına belgeleri verilmiş, ardından ulusal yeterlik sınavını kazananlara belgeleri, Uluslararası belge (EBOPRAS) alanlara da tebrik belgeleri takdim edilmiştir. Sonra 37. Kurultay Başkanı Emin Mavili ve ardından Dernek başkanı olarak Figen Özgür açılış konuşmalarını yapmışlardır. Böylece 37. Kurultayın açılış konuşmaları tamamlanmıştır.

Açılış törenini takiben ülkemizin yetiştirdiği, ebeveynleri doktor olan ve şu anda İngiltere'de mesleki kariyerlerine devam eden 2 gencimiz tarafından 'Nirvana projesi' sunulmuştur. Bunlardan çok küçük yaşta piyano çalmaya başlayan Ayşedeniz Gökçin, müzik hayatına İspanya, Amerika, İngiltere gibi ülkelerde en ünlü piyanistler ile alanında başarılı okullarda tamamlamış ve birçok konser ve proje yapmıştır.

Ekin Bernay da iletişim tasarım eğitiminin üzerine psikoloji master'ı yapmıştır. Aynı zamanda çok iyi bir dans geçmişi olan Ekin Bernay İngiltere'de 'dans ve müzik ile psikoterapi' yapmaktadır. Bu ikili birlikte 'Nirvana projesi'ne imza atmışlardır.

Kurultay boyunca toplantılara 3 büyük salon ve 5 orta büyüklükte salon ile devam edilmiştir. Kurultay sırasında 19 tane DAS, 7 tane kurs, 23 adet konferans ve 29 tane Panel, 16 adet serbest bildiri oturumu düzenlenmiştir. Kurultayı 666 kişi kayıt yaptırarak izlemiştir. Bunların içinde uzmanlarımız, asistanlarımız, hemşirelerimiz ve firma temsilcilerimiz bulunmaktadır. 40 kadar tıp fakültesi öğrencisi ise kayıt yaptırmadan bazı oturumları izlemişlerdir. Gene açılış ve galamızda bize eşlik eden değerli eşlerimiz ve konuklarımız ile katılım sayısı 700 ün üzerinde olmuştur.

Kurultayımızda her yıl olduğu gibi Asistan bildiri yarışması yapılmıştır. Kurultay öncesi sonuçlanan Uzman Bildiri yarışması ve Proje yarışmasını kazanan araştırmacılar ise bildirimlerini sunmuşlardır.

Sheraton Kongre Merkezinde salonların çok büyük olması, 3 büyük salonda paralel toplantıların yapılması, DAS'ların iki kat yukarıda, firmaların 1 kat aşağıda olması toplantı salonlarındaki izleyici sayısını zaman zaman etkilemiştir. Kurultayın izleyicilerini bölmek ve daha fazla

konuşmacıyı dinleme şansı vereceği düşüncesiyle paralel salon sayısının ikiye aşmamasının doğru olacağı inancı bizde iyice perçinlendi. Diğer taraftan DAS'ların da zamanında bitmemesi, bu oturumların arasında telafi etmeyi sağlayacak zaman diliminin bırakılmasının uygun olacağına, oturma başkan ve yardımcıların konuşmacılara saygısızlık olmasın diye konuşmaları kesemedikleri için bunu da mutlaka bizim üstlenmemizin gerekli olduğu anlaşıldı. Kurultay öncesi konuşmaların kesileceğini yazmış olmamıza rağmen ne yazık ki bunu gerçekleştiremedik. Dolayısıyla bir oturma sarkınca ondan sonraki oturumlar da gecikti. Bazılarını kahve ve yemek molalarında telafi edebildik. Bazı oturumlarda da oturma başkanlarımız kahve molasına çıkmayalım burada tartışalım deyince hem oturumlar gecikti, hem de kahve molasına çıkılmaması zaten bir kat aşağıda olan firmalara ziyaretleri iyice aksattı. Bunlar tabii ki istediğimiz durumlar değildi. Gelecekte başkalarının haklarına uzanmamak için oturumların mutlaka zamanında başlamasının gerekliliği ve bu nedenle ses ve görüntü kesici gibi zorunlu bir gerekenin hoş karşılanmasa da yapılması gerektiği düşünüldü.

DAS ve Sohbet oturumlarımız daha önceden kayıt yaptıran kişilerin dışında oldukça farklı kişiler ile yapıldı. Bu durumlar da açıkçası meslektaşlarımızın öylesine kayıt olduklarını düşündürdü. Bazılarına telefon edip sorduğumuzda ise unuttum, arkadaşım ile buluşmam gerekti, hastaneye gitmem gerekti, öbür tarafa geçtim gibi cevaplar aldık. Hem Konuşmacı hocalarımıza karşı mahcup olduk, hem de yazılı isimlerin çoğu gelmemiş görüldüğü için bazı salonları geç başlatmak durumunda kaldık. Sanırım ki bu durumun çözümü, bu oturumları da bir miktar ücret karşılığında kayıt yapmakta yatmaktadır. Çünkü böyle planlanan kurslar pek yanılmadı bizi. Sohbet oturumlarında ilk gün haberleri

olmadığını söyleyen meslektaşlarımız olduğu için ertesi günkü oturumlar için katılımcılara mesaj atılıp haber verilmesine rağmen beklenen katılım yine sağlanamadı. Sanırım hata kurultay sırasında hepimizin medeni bir şekilde oturarak yemek yeme istememizden kaynaklanmıştı. Belki paket yemek verseydik yemek içeriği sıradanlaşırken masa düzenindeki sohbet oturumları daha cazip hale gelirdi. Paket verilmesinin bir avantajı da belki firmamızın yanında olması sayesinde, onlara daha fazla ziyaretçinin gitmesine yol açma gibi bir yararı olurdu ve onlarla daha fazla vakit geçirilebilirdik. Biz bunları not ettik. Tabii konuşmasına unutarak gelmeyenleri de not ettik.

Kurultaydaki panellerimiz ve konferanslarımız bilimsel açıdan çok doyurucu idi. Alanımızın tüm konuları değişik paneller, konferans veya kurs ve deneyim aktarım sınıflarında işlendi. Dünyadaki bilimsel gelişme ve devinimler göz önüne alınarak, alanlarında tarihi işler yapmış, misyonunu yerine getirmiş konuşmacıların seçilmesine özen gösterilmiştir. Bildiğimiz gibi mikrocerrahi teknik ve ekipmanlarındaki gelişmeler doku nakilleri ile plastik cerrahide devrim yol açmışken, immunolojideki gelişmeler alloplastik transplantasyonun önünü açmıştır. Bu alandaki sorunlar ve hücre biyolojisindeki gelişmeler ise doku mühendisliğinin boy göstermesine yol açmıştır. Giderek nano teknolojinin doğması bu uğraşların moleküler düzeylere kadar ilerlemesine neden olmuştur. Son on yılda ise yüz yılda tanık olduğumuz gelişmeler onlu yıllarda gelişir olmuştur. Uğraş alanımız olan yağ dokusunun bir endokrin organ gibi davrandığı bol kök hücre içerdiği anlaşılınca yeni bir devrimi yaşadık. Bu alanda da devrim niteliğinde rekonstrüktif ve estetik cerrahi alanında vazgeçilecek tedavi teknikleri kadar yeni yöntem ve tekniklerin çıkacağını söylemek kanımızca kehanet değildir.

Kongremizin dünyamızdaki bu dönüşümü doğru algılamasını arzuladık ve vurgulamaya çalıştık. Bu nedenle dokuz yabancı konuşmacımıza davet götürdük: Vijay Gorantla, Warren Breidenbach, Hans Gunther, Basel Sharaf, A. John Persing, Yves Saban, Beatriz Berenguer, Jian Farhadi, Carlos Roxo, kendi alanlarında tarihsel adımları uygulamaları olmuş kişilerdir.

Bu bakış açısı ile güncel tedavilerden olan kök hücre ve doku mühendisliğinden, kompozit doku nakillerine, meme protezleri ile ilgili son zamanlarda yaşanan sorunlara kadar her değişik plastik cerrahi konusunun enine boyuna tartışılmasını amaçladık. Camiamızdaki motivasyon düşüklüğüne rağmen doğru bir bilimsel rüzgar estirmeye, sıcak, dostane, büyüklerine de değer veren coşkulu bir aile toplantısı yapmaya çalıştık. Tabii ki eksiklerimiz de olmuştur.

Plastik Cerrahi Hemşireliği de önem verdiğimiz konulardandı. Kurultayımızda 2 gün boyunca 3 panel, 3 konferans ve iki serbest bildiri oturumu ile bizimle birlikte olduklarını gösterdiler.

Bilimsel konularımız kadar önem verdiğimiz Hukuk Oturumu, Estetik Cerrahide Avrupa Standartları konferansı, Tıp Etiği konferansı, Ar-Ge oturumu gibi özel oturumlarımızın yanında bu sene Basın mensuplarını dinleme ve onlarla özel sohbetler yapma şansımız da oldu. Gene Özel Sigortalar ile ilgili oturumda önemli bir sigorta doktorunu dinleme ve tartışma şansımız oldu. Bu oturum sırasında Twitter hesabımızdan Periskop kullanarak 47 üyemiz daha bizi izledi.

Gala gecemizde uluslararası katılımcılarımız, meslektaşlarımız, değerli eşleri, gazeteci Nuriye Akman ve firma temsilcileri bizimle birlikte idiler. Gala gecesini bize Mezoklinik firması hediye etmişti ve kendileri

bu gecenin her detayına çok özen göstermişti. Gecenin ilk saatlerinde önce ödül törenimizi gerçekleştirdik, sonra Pınar Ayhan ile renklenen gece ilerleyen saatlerde sıra gecesini ile devam etti. Yabancı konuklarımız dahil olmak üzere neredeyse herkes pistte idi. Halayların değişik versiyonları yaratıldı desek yanlış olmaz. Ben şahsen bizlerin de böyle birlikteliklere ve kaynaşmalara ihtiyacımız olduğunu bir kez daha gözledim.

Kurslar ertesi sabah devam etti. Ekstremité allotransplantasyon prensipleri, malign melanom, meme estetik cerrahisi, meme onarımı, Post Bariatrik Cerrahi, uygulamalı saç ekim kursu gibi dolu dolu geçen bilimsel kursların yanısıra resim kursumuzda da 'beynin sağ tarafını kullanarak resim yapmak' konusu işlendi. Sonra hep birlikte Venüs tablosu yapıldı. Bu birlikte oluşturulan tablo derneğimizde saklanacak ve belki ileride bir şekilde değerlendirilecektir.

Kurultayımızda yer alan karma sergide resimleri ile desteklerini esirgemeyen Deniz İşcen, İnci Gökalan, Beyza Avcı Töral, Mehlika Pulat ve Fulya Turan'a çok teşekkür ederiz.

Derneğimizin ve alanımızın farkındalığının arttırılması amacı ile instagramda düzenlediğimiz 'senin yüz ifaden' isimli fotoğraf yarışmasında Kocaeli Üniversitesinden bir Kadın Doğum doktoru arkadaşımızın fotoğrafları 1. ve 2. oldu. Ankara'daki bir hastanede sekreter olarak görev yapan bir arkadaşımızın fotoğrafı da mansiyon ödülüne layık bulundu. Bu yarışmanın sonunda takipçi sayımız 4 katına çıkarak amacına ulaşmış oldu.

Öykü yarışmamız çok ilgi gördü. Meslektaşlarımız, sağlık personelimiz ve bazı yakınlarımız bizi değişik alanlarımızı içerecek şekilde anlatan ve içimize dokunan öyküler yazmışlardı. Beklediğimizden çok daha güzel ve

farklı öyküler yazmışlardı. Jüride yer alan gazeteci arkadaşlarımız olan Nuriye Akman, Oğuz Haksever ve Leyla Oruç öyküleri zevkle okuduklarını ve 'bunları okudukça bizi daha iyi tanıdıklarını belirttiler. Bu öykülere devam etmemizi, hatta bunları yayınlamamızı, yaptığımız işleri bu şekilde anlatmanın çok doğru bir yol olduğunu söylediler.

Kurultayımıza varlıkları ile katkıda bulunan duayen hocalarımıza, konuşmacı veya katılımcı olarak katılan tüm uzman ve araştırma görevlisi, hemşire arkadaşlarımıza teşekkür ederiz.

Kurultayımıza desteklerini esirgemeyen firmalarımıza da çok teşekkür ederiz. Onları bize verdikleri maddi destek sırasıyla sunarsak: Mezoklinik, Allergan, Gen İlaç, Doğan, Medtronik, Sanovis, Mayaform, Mentor, Baus&Lomb, Er Tıp, Smith&Nephew, Mercedes, Elektron Medikal, Zeiss, Depuy Synthes, Koçyigit, BTL Türkiye, K-Grup Medikal, Medlaser, ATT Medikal, Piron Medikal, Assos Pharma, Estetik Trend, Ersoy Estetik, TCT Medikal, Teknomar, Panamed, Era Medikal, Movemed, DNA Medikal, Anka Medikal, Ortadoğu Medikal, Ramed Medikal, Gatamed, Avrupa Tıp Kitabevi, Güneş Kitabevi. Destekleri için tekrar teşekkür eder, gelecekte de birlikte olabilmeyi dileriz.

Son teşekkürüm ise bir yıldır her türlü aktivitemizde hep yanımızda olan bizleri kırmadan her istediğimizi yerine getirmeye çalışan ve derneğimize ciddi bir maddi katkıda bulunan Valör'e.. Tüm Valör çalışanlarına teşekkür ederiz.

38. Kurultayda gene bir arada olabilmek dileğiyle..

Dr. Figen Özgür
Türk Plastik Rekonstrüktif ve Estetik Cerrahi Derneği Başkanı

► Açılıştan Görüntüler

► Saygı Duruşu

► Aralardan Görüntüler

Ayşedeniz Gökçin Performansı

Değerli Plastik Cerrahi Ailesi,

Bildiğiniz gibi, 37. Ulusal Kurultayımız 4-7 Kasım 2015 tarihleri arasında Ankara'da Sheraton Kongre Merkezi'nde gerçekleşti. 4 Kasım 2015 Çarşamba günü başlayan kurultayımızın açılış konuşmalarını takiben saat 19:15'te Ayşedeniz Gökçin ve dansçı Ekin Bernay, Nirvana isimli projeleriyle bizimle olup bizlere keyifli dakikalar yaşattılar.

Her ikisi de doktor çocuğu olan ve akademik kariyerlerine Londra'da devam eden ve çok gelecek vaadeden bu iki genç bizim derneğimizin açılışı için Londra'dan gelerek ve bu performansı hediye ettiler

Açılış günümüze renk katan bu çalışmayı bizlerle buluşturan sanatçılarımız Ayşedeniz Gökçin ve Ekin Bernay'a sonsuz teşekkürlerimizle

Ayşedeniz Gökçin'in performansını izleyemeyenler için sanatçının 'Nirvana' albümündeki 'In Bloom'a kısa videosunu aşağıdaki linkten izleyebilirsiniz

<https://www.facebook.com/ClassicFM/videos/10153858356214260/>

TPRECD Eski Başkanlarına Teşekkür Belgesi Takdim Edildi

TPRECD son 10 yılın dernek başkanlığı yapan kişilere teşekkür belgesi takdim edildi. Daha önceki dönem dernek başkamlarına belgeler verildiği için son 5 yılın dernek başkanlarına belgeleri teslim edildi. Prof. Dr. Gürhan Özcan belge takdimi sırasında bulunmadığı için fotoğrafta görülmemektedir.

*2004-2006 Yönetim Kurulu Dönemi Dernek Başkanı : Prof. Dr. Sabri Acartürk
2006-2008 Yönetim Kurulu Dönemi Dernek Başkanı : Prof. Dr. Lütfü Baş
2008-2010 Yönetim Kurulu Dönemi Dernek Başkanı : Prof. Dr. Gürhan Özcan
2010-2012 Yönetim Kurulu Dönemi Dernek Başkanı : Prof. Dr. Ramazan Kahveci
2012-2014 Yönetim Kurulu Dönemi Dernek Başkanı : Prof. Dr. İsmail Kuran*

Türk Plastik Rekonstrüktif ve Estetik Cerrahi Derneği Yönetim Kurulu

TPRECD 2015 Yeterlik Sertifikası Takdimi

Değerli Üyeler,

TPRECD 2015 Yeterlik Sınavı 2 Ekim 2015 tarihinde Hacettepe Üniversitesi Tıp Fakültesi Tıp Eğitimi Anabilim Dalı'nda yapılmıştır.

Aşağıdaki listede sınavda başarılı olan meslektaşlarımızın isimleri yer almaktadır. Bu arkadaşlarımızın Yeterlik Sertifikaları TPRECD 37. Ulusal Kurultayımız sırasında Yeterlik Genel Kurulu'nda verilecektir.

Başarılı olan arkadaşlarımızı kutluyor ve başarılarının devamını diliyoruz.

Saygılarımızla

Türk Plastik Rekonstrüktif ve Estetik Cerrahi Derneği
Yönetim Kurulu

Harun Çöloğlu

BAŞKENT ÜNİV. SEYHAN HASTANESİ

Burçin Acuner

BOLU İZZET BAYSAL EĞİTİM VE ARAŞT. HAST.

Abdullah Erkan Orhan

NAMIK KEMAL ÜNİV. TIP FAKÜLTESİ

Çiğdem Demiroğlu Yakut

NİĞDE DEVLET HASTANESİ

Fatih Kılıç

ERCİYES ÜNİV. TIP FAKÜLTESİ

Bilge Kağan Aysal

GATA HAYDARPAŞA EĞİTİM HASTANESİ

Mert Muhittin Sandıkçı

DIŞKAPI YILDIRIM BEYAZIT EĞİTİM ve ARAŞT. HAST.

Alper Ural

KARADENİZ TEKNİK ÜNİV. TIP FAKÜLTESİ

Zeynep Öz

HACETTEPE ÜNİV. TIP FAKÜLTESİ

Ahmet Hamdi Sakarya

HACETTEPE ÜNİV. TIP FAKÜLTESİ

EBOPRAS Sınavında Başarılı Olan Meslektaşlarımız

Değerli Üyeler,

25 Nisan 2015 Brüksel'de ve 31 Ekim 2015 Porto'da yapılan EBOPRAS Sınavında başarılı olan meslektaşlarımızı tebrik ediyor, başarılarının devamını diliyoruz.

Türk Plastik Rekonstrüktif ve Estetik Cerrahi Derneği Yönetim Kurulu

*Dr.Ersin Akşam
Dr.Arif Altınay
Dr.Sezi Ceylan
Dr.Mert Demirel
Dr.Lütfi Murat Deniz
Dr.Murat Diyarbakırlıoğlu
Dr.Gülsüm Çebi
Dr.Koray Gürsoy
Dr.Eda Işıl Alp
Dr.Ayşe İrem Mert
Dr.Abdurrahman Tevfik Şatır*

*Dr.Selami Serhat Şirvan
Dr.Berrak AKŞAM
Dr. Seçkin SAVAŞ AYDIN
Dr.Yağmur Yaprak BALI
Dr.İbrahim Barış ÇAĞLAR
Dr.Deniz DAYICIOĞLU
Dr. Kırdar GÜNEY
Dr. Mehtap KARAMEŞE
Dr.Muhammed Beşir ÖZTÜRK
Dr.Senem Özge TURAÇLI KARAGÜVEN*

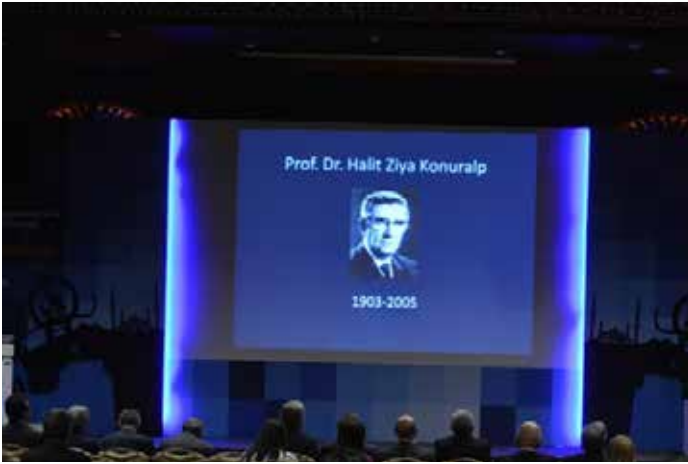

► Cihat Borçbakan Konferansı

Akıllı bir nesil nasıl yetiştirilir?" başlıklı konuşması ile Cihat Borçbakan Konferansı Lütfü Baş tarafından verilmiştir.

► Halit Ziya Konuralp Konferansından Görüntüler

Kayıt Deski Görüntüleri

Türk Plastik Rekonstrüktif ve Estetik Cerrahi Derneği
37. Ulusal Kurultayı
4-7 Kasım 2015 Sheraton Kongre Merkezi ANKARA

5 Kasım Salı		6 Kasım Çarşamba		7 Kasım Perşembe	
08:30-09:45 KONFERANS Çocuk Rejeneratif Tıpın Önemi, Nörolojik Çeşitlilik - Rezaül Bakiye New Classification of neuromuscular diseases - Rezaül Bakiye	KONFERANS Çocuk Rejeneratif Tıpın Önemi, Nörolojik Çeşitlilik - Rezaül Bakiye New Classification of neuromuscular diseases - Rezaül Bakiye	KONFERANS Çocuk Rejeneratif Tıpın Önemi, Nörolojik Çeşitlilik - Rezaül Bakiye New Classification of neuromuscular diseases - Rezaül Bakiye	9 KASIM 2015, PERŞEMBE 08:30-09:45 KONFERANS Çocuk Rejeneratif Tıpın Önemi, Nörolojik Çeşitlilik - Rezaül Bakiye New Classification of neuromuscular diseases - Rezaül Bakiye	09:00-10:15 PANEL: VAKUUMLU AKIŞKILIK Çocuk Rejeneratif Tıpın Önemi, Nörolojik Çeşitlilik - Rezaül Bakiye New Classification of neuromuscular diseases - Rezaül Bakiye	09:00-10:15 PANEL: KONTROL Çocuk Rejeneratif Tıpın Önemi, Nörolojik Çeşitlilik - Rezaül Bakiye New Classification of neuromuscular diseases - Rezaül Bakiye
10:15-11:30 PANEL: VAKUUMLU AKIŞKILIK Çocuk Rejeneratif Tıpın Önemi, Nörolojik Çeşitlilik - Rezaül Bakiye New Classification of neuromuscular diseases - Rezaül Bakiye	PANEL: KONTROL Çocuk Rejeneratif Tıpın Önemi, Nörolojik Çeşitlilik - Rezaül Bakiye New Classification of neuromuscular diseases - Rezaül Bakiye	PANEL: KONTROL Çocuk Rejeneratif Tıpın Önemi, Nörolojik Çeşitlilik - Rezaül Bakiye New Classification of neuromuscular diseases - Rezaül Bakiye	10:15-11:30 KONFERANS Çocuk Rejeneratif Tıpın Önemi, Nörolojik Çeşitlilik - Rezaül Bakiye New Classification of neuromuscular diseases - Rezaül Bakiye	10:15-11:30 KONFERANS Çocuk Rejeneratif Tıpın Önemi, Nörolojik Çeşitlilik - Rezaül Bakiye New Classification of neuromuscular diseases - Rezaül Bakiye	10:15-11:30 KONFERANS Çocuk Rejeneratif Tıpın Önemi, Nörolojik Çeşitlilik - Rezaül Bakiye New Classification of neuromuscular diseases - Rezaül Bakiye
11:30-12:45 PANEL: KONTROL Çocuk Rejeneratif Tıpın Önemi, Nörolojik Çeşitlilik - Rezaül Bakiye New Classification of neuromuscular diseases - Rezaül Bakiye	PANEL: KONTROL Çocuk Rejeneratif Tıpın Önemi, Nörolojik Çeşitlilik - Rezaül Bakiye New Classification of neuromuscular diseases - Rezaül Bakiye	PANEL: KONTROL Çocuk Rejeneratif Tıpın Önemi, Nörolojik Çeşitlilik - Rezaül Bakiye New Classification of neuromuscular diseases - Rezaül Bakiye	11:30-12:45 PANEL: KONTROL Çocuk Rejeneratif Tıpın Önemi, Nörolojik Çeşitlilik - Rezaül Bakiye New Classification of neuromuscular diseases - Rezaül Bakiye	11:30-12:45 PANEL: KONTROL Çocuk Rejeneratif Tıpın Önemi, Nörolojik Çeşitlilik - Rezaül Bakiye New Classification of neuromuscular diseases - Rezaül Bakiye	11:30-12:45 PANEL: KONTROL Çocuk Rejeneratif Tıpın Önemi, Nörolojik Çeşitlilik - Rezaül Bakiye New Classification of neuromuscular diseases - Rezaül Bakiye
12:45-14:00 PANEL: KONTROL Çocuk Rejeneratif Tıpın Önemi, Nörolojik Çeşitlilik - Rezaül Bakiye New Classification of neuromuscular diseases - Rezaül Bakiye	PANEL: KONTROL Çocuk Rejeneratif Tıpın Önemi, Nörolojik Çeşitlilik - Rezaül Bakiye New Classification of neuromuscular diseases - Rezaül Bakiye	PANEL: KONTROL Çocuk Rejeneratif Tıpın Önemi, Nörolojik Çeşitlilik - Rezaül Bakiye New Classification of neuromuscular diseases - Rezaül Bakiye	12:45-14:00 PANEL: KONTROL Çocuk Rejeneratif Tıpın Önemi, Nörolojik Çeşitlilik - Rezaül Bakiye New Classification of neuromuscular diseases - Rezaül Bakiye	12:45-14:00 PANEL: KONTROL Çocuk Rejeneratif Tıpın Önemi, Nörolojik Çeşitlilik - Rezaül Bakiye New Classification of neuromuscular diseases - Rezaül Bakiye	12:45-14:00 PANEL: KONTROL Çocuk Rejeneratif Tıpın Önemi, Nörolojik Çeşitlilik - Rezaül Bakiye New Classification of neuromuscular diseases - Rezaül Bakiye

► Stand Alanlarından Görüntüleri

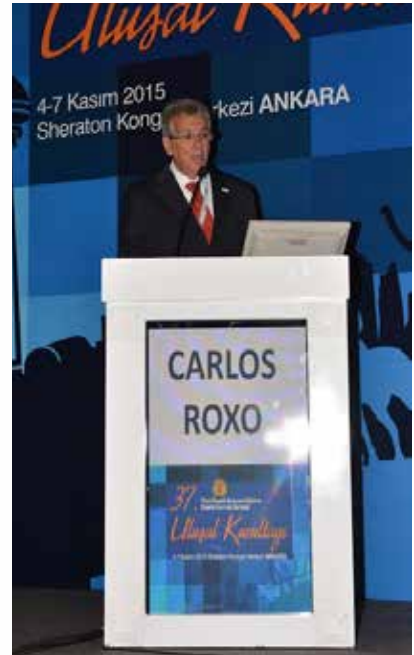

► Stand Alanlarından Görüntüleri

► Yabancı Konuşmacılarımız

► Yabancı Konuşmacılarımıza Hediyeler Takdim Edildi

► Salondan Görüntüler

► Salon Dışı Tartışmalardan Görüntüler

► Poster Salonundan Görüntüler

Uzman Araştırma Yarışması Sonuçları

Değerli Meslektaşlarımız,

2015 yılı Uzman Araştırma Yarışması sonuçlanmış ve aşağıda isimleri belirtilen meslektaşlarımız dereceye girmiştir. Bu çalışmalar 37. Ulusal Kurultayımızda; 6 Kasım 2015 Cuma günü saat 08:00-08:40 saatleri arasında Büyük Balo Salonu I' de sunulacaktır. Dereceye giren meslektaşlarımızı ve çalıştıkları kurumları en içten dileklerimizle kutluyor, başarılarının devamını diliyoruz.

Uzman Araştırma Yarışması Kurulu Adına

Dr.Selahattin Özmen
Dr.İbrahim Vargel
Dr. Savaş Serel

KLİNİK DAL BİRİNCİSİ :

"Modifiye Rektosigmoid Kolon ile Vajina Rekonstrüksiyonu"
Gamze Bektaş, Özlenen Özkan, Anı Cinpolat, Cumhuriyet Arıcı, Alihan Gürkan, Kemal Dolay, Utku Dogan, Harun Simsek, Seckin Aydın Savaş, Kerim Ünal, Ömer Özkan
Ömer Özkan Klinik -Antalya

KLİNİK DAL İKİNCİSİ:

"Syanoakrilat Doku Yapıştırıcı İle Tespit Edilen Kıkırdak Veya Kemik Greftleri İle Septal Deviasyon Onarımı"

İrfan Özyazgan

Erciyes Üniversitesi Tıp Fak. Plastik, Rekonstrüktif ve Estetik Cerrahi Anabilim Dalı- Kayseri

DENEYSEL DAL BİRİNCİSİ:

"Yağ Dokusu Hücre dışı Matriksi Ve İpek Fibroininden Adipoz Doku Öncülü Geliştirilmesi"

Andaç Aykan, Alişan Kayabölen, Fatih Zor, Yıldırım Karşlıoğlu, Dilek Keskin, Ayşen Tezcaner
Gülhane Askeri Tıp Akademisi Plastik, Rekonstrüktif ve Estetik Cerrahi Anabilim Dalı- Ankara

DENEYSEL DAL İKİNCİSİ :

"Üretra Rekonstrüksiyonunda Fibrovasküler Tüp Kullanımı"
Abdül Kerim Yapıcı, Sami Uğuz, Sebahattin Sarı, Yıldırım Karşlıoğlu, Ahmet Güven, Serdar Öztürk
Gülhane Askeri Tıp Akademisi Plastik, Rekonstrüktif ve Estetik Cerrahi Anabilim Dalı - Ankara

Asistan Bildiri Yarışması Sonuçları

Değerli Üyeler, Sevgili Asistanlarımız,

Gelenekselleşmiş Asistan Bildiri Yarışmamız bu yıl da 37. Kurultayımız esnasında yapılmıştır. Yarışmayı kazanan meslektaşlarımızı ve kurumlarını tebrik eder, başarılarının devamını dileriz.

Saygılarımızla

Türk Plastik Rekonstrüktif ve Estetik Cerrahi Derneği
Yönetim Kurulu

2015 YILI ASİSTAN BİLDİRİ YARIŞMASI SONUÇLARI:

DENEYSEL DAL BİRİNCİLİK ÖDÜLÜ:

1. Bilge Kağan Aysal, Hüseyin Karagöz, Fikret Eren, Cihan Şahin, Bora Özel, Zafer Küçükodacı, Gizem Narlı, Erdal Karaöz

"Nöroma Oluşumunda Epinöriumun Rolü"

GATA Haydarpaşa Eğitim Hastanesi, Plastik Rekonstrüktif ve Estetik Cerrahi Kliniği

DENEYSEL DAL İKİNCİLİK ÖDÜLÜ:

2. Dicle Yasar Aksöyler, Ömer Ekin, Ozan Bitik, Ali Aliyev, Samir Abdullahzade, Ali Emre Aksu

"Kompozit Jejunum / DİEP Flep: Rat Modelinde Viserokutanöz Flep Prefabrikasyonu"

Hacettepe Üniversitesi Tıp Fakültesi, Plastik Rekonstrüktif ve Estetik Cerrahi Anabilim Dalı

KLİNİK DAL BİRİNCİLİK ÖDÜLÜ:

1. Gökçe Yıldırım, Muhammed Nebil Selimoğlu, Mehtap Karamişe, Osman Akdağ, Zekeriya Tosun

"Üst Ekstremité Nörovasküler Defektlerinin "Flow-Through" Arterialize Venöz Sural Sinir Flepleri ile Rekonstrüksiyonu"

Selçuk Üniversitesi Tıp Fakültesi, Plastik Rekonstrüktif ve Estetik Cerrahi Anabilim Dalı

KLİNİK DAL İKİNCİLİK ÖDÜLÜ:

2. Reşit Burak Kayan, Mehmet Veli Karaaltın, Ethem Güneren, Selma Sönmez Ergün

"Basınç Ülserlerine Akıllı Çözümler; Akıllı Ayak İzi ve Akıllı Çarşaf"

Bezmialem Vakıf Üniversitesi, Plastik Rekonstrüktif ve Estetik Cerrahi Anabilim Dalı

Asistan Bildiri Yarışmasından Görüntüler

► Öğle Yemeğinde Görüntüler

Öğle yemekler açık büfe ve oturmalı düzende verildi.

► Deneysel Proje Yarışması Sonuçları

Değerli Üyeler,

Derneğimizin Medtronic firması ile beraber bu yıl ilkini gerçekleştirdiğimiz Deneysel Proje Yarışmasını kazanan meslektaşlarımızı bilgilerinize sunarız. Kazanan 2 proje TPRECD 37. Kurultay'ında sunulacak ve kurultay sonrasında firma ile ortak belirlenen tarihte Medtronic Kavacık-İstanbul laboratuvarında gerçekleştirilecektir.

Kazanan meslektaşlarımızı tebrik ediyor, başarılarının devamını diliyoruz.

Saygılarımızla

Türk Plastik Rekonstrüktif ve Estetik Cerrahi Derneği Yönetim Kurulu

Birinci Proje: Dr.Erol Kozanoğlu

Endoskopik Yöntemle ve Minimal İnsizyonla Yapılan Brakiyal Pleksus Eksplorasyonu ve Subskapular ve Anterior Serbestleme: Anatomisi İnsana Yakın Olan Bir Türün Deneysel Modeli

Atakan Aydın, Emre Hocoğlu, Hayri Ömer Berköz, Yunus Doğan, Erol Kozanoğlu, Fethi Sarper Mete, Serhat Atalay Eviş, Cengizhan Ekizceli, Gökhan Semerci, Taha Sönmez, Mehmet Gencer, Serhat Dünder

İstanbul Üniversitesi İstanbul Tıp Fakültesi, Plastik Rekonstrüktif ve Estetik Cerrahi Anabilim Dalı

İkinci Proje: Dr.Cihan Şahin

Farklı Sıvı Tedavi Yöntemlerinin Yanık Sonrası Oluşan Kompartıman Sendromu ve Kas Apoptozu Üzerine Olan Etkisinin Araştırılması

Sinan Öztürk(1), Cihan Şahin(1), Ceyhun Cesur(1), Arzu Taş Çaputçu(2), Hüseyin Karagöz(1)

1- GATA Haydarpaşa Eğitim Hastanesi, Plastik Cerrahi Servisi, İstanbul

2- Tübitak Marmara Araştırma Merkezi Gen Mühendisliği ve Biyoteknoloji Enstitüsü, İstanbul

Senin Yüz İfaden Fotoğraf Yarışması Sonuçları

Senin Yüz İfaden Fotoğraf Yarışması Sonuçları

Bu yıl ilk defa gerçekleştirdiğimiz "Senin Yüz İfaden" temalı fotoğraf yarışmasında; dereceye giren fotoğraf sahiplerini tebrik eder, başarılarının devamını dileriz.

*Saygılarımızla
Türk Plastik Rekonstrüktif ve Estetik Cerrahi Derneği Yönetim Kurulu*

994 beğenme

Birinci Olan Fotoğraf:

YASİN CEYLAN - Kocaeli Üniversitesi Kadın Hastalıkları ve Doğum Uzmanı

844 beğenme

İkinci Olan Fotoğraf:

YASİN CEYLAN - Kocaeli Üniversitesi Kadın Hastalıkları ve Doğum Uzmanı

785 beğenme

Üçüncü Olan Fotoğraf:

ZAHİDE ORUÇ - Atatürk Eğitim ve Araştırma Hastanesi Plastik Rekonstrüktif Cerrahi Sekreteri

► Senin Yüz İfaden Fotoğraf Yarışması Sonuçları

Bir Bakış Bin Söz Öykü Yarışması Kazananları

Değerli Üyeler ,

Bu yıl ilk defa gerçekleştirdiğimiz Öykü Yarışması büyük ilgi görmüş olup, üç Jürinin birincileri farklı olduğu için bu yarışmada üç kişi birinci olmuştur. Ayrıca üç kişiye de mansiyon ödülü verilmiştir.

Dereceye giren öykü yazarlarını tebrik eder, başarılarının devamını dileriz.

Saygılarımızla

Türk Plastik Rekonstrüktif ve Estetik Cerrahi Derneği
Yönetim Kurulu

BİRİNCİLER:

1. Öykü: Ölümünden Sonra
Dr. Gencay Üstün (Hacettepe Üniversitesi, Plastik Rekonstrüktif ve Estetik Cerrahi Anabilim Dalı - Araştırma Görevlisi)

1. Öykü: Yeni Bir Yaşam
Dr. Naki Selmanpakoğlu (Plastik Rekonstrüktif ve Estetik Cerrahi Uzmanı/Serbest Hekim)

1. Öykü: Bir Bakış Bin Hüzün Kesişen Yaşamlar
Dr. Emin Kapı (Adana Devlet Hastanesi- Plastik Rekonstrüktif ve Estetik Cerrahi Uzmanı)

MANSİYON:

1. Öykü : Karga
Füsun Taş (İktisatçı – Fotoğrafçı – Sanatçı – Bursa)

1. Öykü : Bütün
Dr. Zeynep Öz (Hacettepe Üniversitesi-, Plastik Rekonstrüktif ve Estetik Cerrahi Anabilim Dalı/ Araştırma Görevlisi)

1. Öykü : Matruşka
Ceren Turan (Bilgisayar Mühendisi, Ankara)

Öykülerin tamamı bültenin son sayfasında yer almaktadır.

► Prof. Dr. Güler Gürsu Avrupa Standartları ile ilgili Bilgilendirme

Prof. Dr. Güler Gürsu üyelerimize Estetik Cerrahi'de Avrupa standartları konusunda bilgilendirme yaptı. Konu TSE 'e ulaşmıştır. Tercümenin hazırlanması ile birlikte TK33 Medikal Teknik Komitesi'yle temasa geçilip bu standartlar için komitede konuyu olgunlaştırmak üzere raportörü ile toplantı yapılacaktır. Sonrasında Sağlık Bakanlığı'nda uygulamaya geçileceği bilgisi verildi.

*Saygılarımızla
Türk Plastik Rekonstrüktif ve Estetik Cerrahi Derneği Yönetim Kurulu*

► Hemşire Oturumundan Görüntüler

► Oturum Başkanlarımızdan Bazıları

► Oturum Başkanlarımızdan Bazıları

► Konuşmacılarımızdan Bazıları

► Konuşmacılarımızdan Bazıları

► Konuşmacılarımızdan Bazıları

► Konuşmacılarımızdan Bazıları

► Deneysel Aktarım Sınıflarından Görüntüler

► Kurslarımızdan Bazı Görüntüler

Prof. Dr. Sıdika Kurul tarafından Malign Melanom Kursu verilmiştir.

► Basın Oturumundan Görüntüler

Hakan Giritlioğlu Sağlık Alanında Tanıtım-Reklam Kurulu ve TTB Yüksek Onur Kurulu Uygulamaları ile ilgili konuşmalarını yaptı.

► Özel Sağlık Sigortaları ve Plastik Cerrahi Kapanış Oturumu ve Periscope Yayını

Özel Sağlık Sigortaları ve Plastik Cerrahi Paneli Periscope'tan Canlı Olarak Yayınlandı

Değerli Üyelerimiz,

37. Ulusal Kurultayımızın kapanış oturumunda, "Özel Sağlık Sigortaları ve Plastik Cerrahi" adlı panelimiz 07.Kasım.2015, Cumartesi günü 13.00-17.00 saatleri arasında gerçekleştirilmiştir.

Sn. Ender GÜNAY tarafından gerçekleştirilen "Özel Sağlık Sigortaları ve Plastik Cerrahi" paneli, kurultayımıza katılamayan ya da katılıp da başka salonda olan üyelerimizin de izleyebilmeleri için Periscope'tan canlı yayında üyelerimize sunulmuştur.

Türk Plastik Rekonstrüktif ve Estetik Cerrahi Derneği Yönetim Kurulu

► Hukuk Oturumundan Görüntüler

► Dernek Sekreteryamız Her Daim Görev Başındaydı

► Kongremizde Simultane Çeviri Yapılmıştır

► Sponsorlarımızdan Haşmer Otomotiv

Galadan Görüntüler

Galadan Görüntüler

BASINDAN

► 666 PLASTİK CERRAH ANKARA'DA BİR ARAYA GELDİ

Ankara'da düzenlenen 37. Ulusal Plastik Cerrahi Kurultayı'nda 666 plastik cerrah bir araya geldi.

37. Ulusal Plastik Cerrahi Kurultayı, Ankara'da Türkiye'nin pek çok ilinden gelen 666 plastik cerrahın katılımı ile gerçekleştirildi. Türk Plastik Rekonstrüktif ve Estetik Cerrahi Derneği (TPRECD) Yönetim Kurulu Başkanı Prof. Dr. Figen Özgür, yaptığı değerlendirmede kurultayın başarılı geçtiğini söyledi. Konularında ünlü ve başarılı 4'ü Avrupa, 5'i Amerika'dan olmak üzere 9 yabancı plastik cerrahın davetli olduğu kurultay boyunca 8 ayrı salonda toplantılar, 29 panel, 23 konferans, 19 deneyim aktarım toplantısı, 7 kurs düzenlendiğini ifade eden Prof. Dr. Özgür, "Kurultayda 701 serbest bildiri sunuldu. Kurultay Başkanımız Prof. Dr. Emin Mavili, 1961 yılında kurulan dernek ve kurultaylarla ilgili bilgiler verdi" dedi.

Özgür, "37'ncisini gerçekleştirdiğimiz kurultayda mikrocerrahi teknik ve ekipmanlarındaki gelişmelere paralel bilimsel ilerlemeler sonucunda gerçekleştirilmeye başlanan yüz ve uzuv nakilleri uzmanlarınca irdelendi. Doku mühendisliği ve nano teknolojinin doğması sonucu yağ dokusunun bol kök

hücre içerdiği anlaşılınca rekonstrüktif ve estetik cerrahi alanında ortaya konulması muhtemel yeni yöntem ve teknikler görüldü" ifadelerini kullandı.

Prof. Dr. Özgür, bilimsel konular kadar önem verilen hukuk oturumu, estetik cerrahide Avrupa standartları, tıp etiği konferansları, Ar-Ge oturumu gibi özel oturumlar gerçekleştirildiğini de belirterek, "Bu yıl basın mensupları da uzmanlarla özel sohbetler yapma şansı buldular" diye konuştu.

47 ÜYE DERNEK İNTERNET ÜZERİNDEN İZLEDİ

Oturlara görevleri nedeniyle katılamayan 47 üye derneğin Twitter hesabından Periscope uygulamasıyla kurultayı izlediğini kaydeden Prof. Dr. Özgür, "Konuşmaların ardından Londra Kraliyet Müzik Akademisi mezunu piyanist Ayşedeniz Gökçin ve dansçı Ekin Bernay ikilisi tarafından Nirvana Projesi isimli gösteri sunuldu" dedi.

Kurultaya 3 panel, 3 konferans ve 16 serbest bildiri ile katılan plastik cerrahi hemşireleri de güncel gelişmeleri yakından izlediler.

BASINDAN

► OKUL ÖNCESİ ÇOCUKLARDA CERRAHİ MÜDAHALE SON DERECE ÖNEMLİ

Türk Plastik Rekonstrüktif ve Estetik Cerrahi Derneği (TPRECD) Yönetim Kurulu Başkanı Prof. Dr. Figen Özgür, bazı çocuklarda bulunan yanıkların, kafa, yüz ve kemik şekil bozukluklarının cerrahi müdahale ile 18 yaşından önce giderilmesinin, bu çocukların toplumdan dışlanmaması adına büyük önem taşıdığını söyledi.

"Türk Plastik Rekonstrüktif ve Estetik Cerrahi Derneği" 37'nci kurultayı Ankara'da yapıyor. Kurultay çalışmalarına ilişkin açıklama yapan TPRECD Yönetim Kurulu Başkanı Prof. Dr. Figen Özgür, kurultay kapsamında kompozit doku nakilleri, estetik cerrahi alanında yapılan çalışmalar hakkında son gelişmelerin ele alındığını bildirdi. 7 Kasım Cumartesi günü sona erecek kurultayda, aralarında Avrupa ve Amerika Birleşik Devletleri'nden gelen yüz nakli doktorlarının da bulunduğu gruplar, kompozit doku nakilleri başlığını tartışıyor. Kurultayda uzman doktorlar tarafından, tümör cerrahisi, yanıklar, yara tedavileri, mikro cerrahi gerektiren girişimler, obezite cerrahisi ve estetik cerrahisi konularında da konferanslar düzenleniyor.

SAÇ EKİMİ PLASTİK BİR CERRAH TARAFINDAN YAPILABİLİR

Türk tıp dünyası açısından son derece önemli bu büyük bilimsel organizasyon ile ilgili ciddi katılım sağladıklarını kaydeden TPRECD Yönetim Kurulu Başkanı Prof. Dr. Figen Özgür, saç ekimi, botoks gibi müdahaleler yapan bazı kişilerin cerrah, hatta doktor dahi olmadığına dikkat çekti.

Prof. Dr. Özgür, saç ekiminin cerrahi bir müdahale olduğunu, işlemin kesinlikle bir plastik cerrah tarafından

yapılması gerektiğini, aksi takdirde kalıcı sağlık sorunlarının ortaya çıkabileceğini vurguladı. Özgür, Türk Plastik Rekonstrüktif ve Estetik Cerrahi Derneği olarak, bu alanda dünya genelindeki gelişmeleri ayrıntılı şekilde ele aldıklarını belirterek, düzenlenen paneller arasında dikkat çeken diğer başlıkların da, yeni bir tedavi tekniği olma yönünde ilerleyen doku mühendisliği ve rejeneratif tıp uygulamaları olduğu bilgisini paylaştı. TPRECD Yönetim Kurulu Başkanı Prof. Dr. Figen Özgür, açıklamasını şöyle sürdürdü:

"Kurultay katılımcılarımız, Plastik Rekonstrüktif ve Estetik Cerrahinin global olarak önem verdiği konuları ve güncel gelişmeleri de yakından takip etme fırsatı buluyor. 37. Ulusal Kurultayımızda, Plastik Rekonstrüktif ve Estetik Cerrahi konularında ülkemizde yapılan araştırmalar, çalışmalar sunuluyor, deneyimler paylaşılıyor. Duayen hocalarımız ve bu seneki kongremizin yabancı konuşmacıları ile, bilimsel oturumlar ve kursların yanı sıra öğlen saatlerinde düzenlenen "sohbet" oturumlarında da interaktif çalışmalar yapma imkanı buluyoruz. "Yolu plastik cerrahiden geçen insanların hikayeleri"nin konu edildiği öykü yarışması düzenledik. Jürimizde Oğuz Haksever, Nuriye Akman, Leyla Oruç gibi alanlarında son derece başarılı isimler var. Öykü yarışmasının ödülleri de bu akşam gala gecesinde verecek olmanın mutluluğunu yaşıyoruz."

Prof. Dr. Figen Özgür, açılış töreni bitiminde İngiliz Kraliyet Müzik Akademisi mezunu piyanist Ayşedeniz Gökçin ve dansçı Ekin Bernay'ın koreografisi ile "Nirvana Projesi" dans gösterimiz de katılımcıların yoğun ilgi ve beğenisi ile gerçekleştiğini de sözlerine ekledi.

BASINDAN

► Işın Karaca'dan şiddet mağduru kadınlara destek

Türk Plastik Rekonstrüktif ve Estetik Cerrahi Derneği, 'Şiddet Mağduru Kadın'lara desteğini sürdürmeye devam ediyor. Derneğin "Yeni Meme, Yeni Beden, Yeni Hayat" sloganıyla katıldığı Vodafone 37. İstanbul Maratonu halk yürüyüşüne sanatçı Işın Karaca da destek verdi.

Türk Plastik Rekonstrüktif ve Estetik Cerrahi Derneği sosyal sorumluluk çalışmaları kapsamında geçen yıl, Avrasya Maratonu'nda meme kanseri sonrası meme onarımına dikkat çekmek için "Yeni Meme Yeni Hayat" diyerek bir yürüyüşü gerçekleştirmişti. Bugünkü maraton sonrası Ortaköy sahilinde toplanan dernek başkan ve temsilcileri burada basın açıklaması yaptı. Vodafone 37. İstanbul Maratonu'na katıldıklarını ifade eden Türk Plastik Rekonstrüktif ve Estetik Cerrahi Derneği Başkanı Prof. Dr. Figen Özgür, "Geçen yıl da katıldığımız maratonda 'Yeni Meme, Yeni Hayat' sloganıyla yürümüştük. Bu yıl da 'Yeni Beden, Yeni Hayat' sloganıyla yürüdük. Kadına şiddet bizim derneğimizin karşı duyduğu ve yapılmaması gerekenlerin ve kadına şiddet yapanların karşısında olduğumuz bir durum. Tek başına bile bu çok iyiydi" dedi.

Son zamanlarda obezite diye bir durum olduğunu ifade eden Özgür, "Obezite cerrahisi ile biz de uğraşıyoruz. Obezite sonrası kadınların yeni vücutlarıyla hayatlarına devam etmeleri psikolojik açıdan çok önemli. Şiddet çok çeşitli şekillerde olabilir. Bunlardan bir tanesi de psikolojik şiddettir. Bunlara farkındalık çekmek aracılığıyla da yürüdük" şeklinde konuştu.

Erken tanının her kanserde çok önemli olduğuna değinen Özgür, "Her türlü kanserde olduğu gibi meme Kanseri'nde de erken tanı çok önemli. Erken tanı alamayan ve bir şekilde kanser olan kadınların da tedavisi çok önemli. Kanseri nedeniyle memesi alınmış bir kadının hayata tutunabilmesi için yeni bir meme edinmesi lazım. Bunu da plastik cerrahlar başarı ile yaparlar. Kilo veren kadının vücudunun daha güzel olması lazım ki yeni vücuduna adapte olsun. Yoksa sarkan derileriyle yaşaması mutsuz edecektir" diye konuştu.

Düzenlenen etkinliğe destek veren sanatçı Işın Karaca, "Hepimizin bazı konularda bilinçlenmesi gerekiyor. Biz bilinçsiz bir topluluk olarak yaşıyoruz. Herşey bittikten sonra niye oldu diye sorgulayan bir toplumuz aslında. Halbuki erken tanının ne kadar önemli olduğunu, bu sadece kanserle alakalı, obezite ile alakalı ve bir sürü hastalık ile alakalı. Ben 10 yılda 47 kilo veren bir kadın olarak yaşadım. Sonunda artık kendim için, kendime çok daha fazla saygı duymam gerektiğini ve kadın olarak çok daha sağlam durmam gerektiği için bu yola çıktım. Biz organizasyonda erken tanı ve hayat kurtarmaya çalışıyoruz. Kurtarılan hayatlarında bir kadının en önemli faktörü aynaya baktığında kendinde gördüğü kadındır. Benim beni beğenmem gerek. Başkasının beni beğenmesi çok önemli değil. Ayna'da baktığım gördüğüm kadına benim sarılmam lazım. İnsanların bilinçlenmesini istiyoruz. Bütün amacımız bu. Kendi kendimize yapacağımız iki dakikalık bir muayene ile acaba doktora gitmem gerekiyor mu sorusu 6 ay sonrasını kurtarabilir" ifadesini kullandı.

ÜYE HABERLERİ

► Yeni Üyelerimiz

Dr. Ahmet Arslan

Dr. Ali Aliyev

Dr. Avni Hakan Ölmeztürk

Dr. Belma Şahin

Dr. Canser Yılmaz Demir

Dr. Cem Öz

Dr. Dilgem Memmedov

Dr. Duygu Aksoy

Dr. Emrah Kağan Yaşar

Dr. Erhan Coşkun

Dr. Göktekin Tenekeci

Dr. Hasan Ateş

ÜYE HABERLERİ

► Yeni Üyelerimiz

Dr. Kubilay Özdil

Dr. Mehmet Ersin Gönüllü

Dr. Nevra Seyhan

Dr. Rizvan İmamaliyev

Dr. Selma Denктаş
Kuduban

Dr. Semra Nergiz

Dr. Yayha Baltu

ÜYE HABERLERİ

► Plastik Cerrahi Asistan Okulu (Temel Kurs)

Türk Plastik Rekonstrüktif ve Estetik Cerrahi Derneği DUYURU

Değerli Üyeler, Sevgili Asistanlar

Bu yıl ilk kez düzenlenecek olan birinci ve ikinci yıl asistanlarına yönelik planlanan "Plastik Cerrahi Asistan Okulu" 15-16-17 Ocak 2016 tarihlerinde Antalya'da yapılacaktır.

Türk Plastik, Rekonstrüktif ve Estetik Cerrahi Derneği olarak uzmanlık eğitimi veren kliniklerimizi çekirdek eğitim programımızda yer alan eğitim amaç ve hedeflerine ulaşmalarını desteklemek için her yıl 4. yıl ve üzeri asistanlarımız için 'Plastik Cerrahi Asistan Okulu' çerçevesinde asistanlarımıza yönelik eğitim kursları yine ilkbaharda düzenlenecektir.

Bu şekilde asistanlarımıza iletişim becerisi, hasta fotoğrafı çekimi, hekim sorumluluğu, kanıta dayalı tıp, makale yazma gibi standart eğitim programlarında pek yer almayan bilgi ve becerileri kazanma fırsatı tanınmaktadır.

Geleceğimizin plastik cerrahlarını iyi yetiştirmek kadar, birbiri ile iletişim içerisinde ve deontolojik kuralların farkında olan paylaşımcı, mesleğini severek ifa eden bireyler olarak yetiştirmek de bu okulun hedefleri arasındadır. Amaç okul sonunda geleceğe daha umutla bakan, kendine daha güvenli cerrahlar olunmasına katkıda bulunmaktır. Okulun en az eğitim kadar önemli diğer bir amacı da farklı kliniklerden gelen ve ileride plastik cerrahide bir jenerasyonu temsil edecek olan asistanların birbirlerini tanıyabilecekleri bir sosyal ortam oluşturmaktır.

15-17 Ocak 2016 tarihlerinde yapılacak olan bu programa katılmak isteyen birinci ve ikinci yıl asistanlarımız kayıt için dernek sekreterliğine başvurabilirler. (sekreter@tpcd.org.tr)

Eğiticilerimizin bu eğitim faaliyetlerine destek vermesini diliyoruz, saygılar sunuyoruz.

Türk Plastik Rekonstrüktif ve Estetik Cerrahi Derneği Yönetim Kurulu

ÜYE HABERLERİ

► 2015-2016 Eğitim Yılı Ankara Bölge Toplantıları

Türk Plastik Rekonstrüktif ve Estetik Cerrahi Derneği DUYURU

Değerli Üyeler,

2015-2016 Eğitim yılı Ankara Bölge Toplantılarını aşağıda bilgilerinize sunarız. Takvimlerinizde işaretlemeyi unutmayınız.

Saygılarımızla
Türk Plastik Rekonstrüktif ve Estetik Cerrahi Derneği Yönetim Kurulu

PLASTİK REKONSTRÜKTİF ve ESTETİK CERRAHİ
2015-2016 EĞİTİM YILI ANKARA BÖLGE TOPLANTILARI :

16 Aralık 2015	Ankara Numune Eğitim ve Araştırma Hastanesi
20 Ocak 2016	Gazi Üniversitesi Tıp Fakültesi
10 Şubat 2016	Gülhane Askeri Tıp Akademisi
9 Mart 2016	Ankara Üniversitesi Tıp Fakültesi
6 Nisan 2016	Ankara Eğitim ve Araştırma Hastanesi
4 Mayıs 2016	Başkent Üniversitesi Tıp Fakültesi
1 Haziran 2016	Hacettepe Üniversitesi Tıp Fakültesi

Konu: Rinoplasti (10-15 Dakikalık Video Sunumları şeklinde olacaktır.)

Not: Eğitim kurumları konu başlıklarını belirledikleri takdirde veb sayfamızdan sizlerle paylaşılacaktır.

ÜYE HABERLERİ

► Bir Bakış Bin Söz Öykü Yarışması Kazanan Öyküler

ÖLÜMDEN SONRA

Yavaşça gözlerini araladı.

Başını kaldırmaya çalışarak kısıp gözlerini vücudunda gezdirdi. Bacaklarının üzerinde beyaz bir örtü örtülüydü. Ayak parmaklarını hafifçe kıvıldattı. Çok bitkindi. Kilitlenmiş dizlerini zorlukla bükerek üzerini açtı. Üzerinde hatırlamadığı bir iç çamaşırı vardı. Bunun haricinde çırılçıplaktı ve terlemişti.

Ölmüş olmalıydı. Aklına saatin kaç olduğu takıldı. Ölüler saati merak eder miydi? Saat kaçtı? Ölmüş olmalıydı. Çoktan ölmüş olmalıydı.

Sağına döndü. Sandalye üzerinde uyuyan annesini gördü. Uzanarak eline dokundu. Annesi gözlerini açtı, göz göze geldiler. Annesi bir anda kendine gelerek ona uzanmış eli tuttu. Saati sormak istedi, anlamsız sesler döküldü ağzından. Uyku mahmurluğundan sesi çıkmıyor sandı, tekrar konuşmaya çalıştı. Olmadı.

Annesini avcunda tuttuğu elini öptü, yatağa koydu ve hızlıca uzaklaştı. Dışarı çıkan annesini izlerken içinde olduğu odaya daha dikkatli baktı. Duvarları beyaz boyalı birkaç metrekarelik sade bir odaydı. Önünde yattığı camın önündeki perde kapalıydı, dışarıdan da ışık gelmiyordu. Odada tavana asılı sesi kısalmış küçük bir televizyondan başka hiçbir ışık kaynağı yoktu. Tam korkmaya başlamışken diğer yatakta uyuyan adamı farketti. Yanıbaşında kendi gibi bir başkasının olması bir an için rahatlattı. Seslenmek istedi, yine yapamadı.

Annesi içeriye birkaç kişiyle birlikte girdi. Beyaz giysileri gördüğünde anladı, hastanedeydi. Ama ölmüş olmalıydı. Nasıl olmuştu? Silahı dayadığı yerden, tetiği çektiğinden emindi. Çok bitkindi. Uyuyakaldı.

Sol el bileğindeki etikette de yazılı olan ismi Güray Sarmazoğlu' ydu. Güray çocukluğundan beri, annesinin kabına sığamayan haşarı oğlu olmuştu. Daha yaşı yalnızca yirmialtıydı, ama gençliğini hızlı geçirmişti. Adam yaralamadan ceza aldığı daha ondokuzundaydı. Yirmili yaşlarının başında askere gitmiş, döndüğünde de evlen-diril-mişti. Babasının kendisine bırakıp emekli olduğu dükkanında esnafılık yapıyordu. Yıllardır kendisinin bile farkında olmadan aradığı huzuru ona, ne genç erişkinliği, ne mesleği, ne ise yaptığı evlilik sağlayabilmişti. Karısıyla uzun zamandır arası kötüydü.

Arkadaş ilişkileri, bırakmadığı madde kullanımı, evine ilgisizliği karısını; karısının bitmez mutsuzluğu da onu bunaltmıştı. Çare olur diye yaptıkları tek oğulları da arayı sadece bir yıl kadar soğutabilmişti. Bir sonbahar sabahı annesi babasını yatağında uyandıramamış, önce komşularını sonra oğlunu arayarak yardım çağırmıştı. Öleli birkaç saat olduğu anlaşılan babasının ertesi sabah yapılan otopsisinde beyin kanamasından hayatını kaybettiği anlaşılmıştı. Babası aynı gün öğleden sonra – daha 48 bile saat geçmeden- defnedilmişti bile.

Erkek çocukları için, babalarının ölümü bir yakınlarını kayıptan daha fazlasını simgeler her zaman. Öne doğru atılan -herkesçe atılması beklenen- bir adım, son olgunlaşma, belki babaya dönüşmeden önceki son durak. Güray kendince bir miktar çabaladı ama, babası olamadı. Aslında olmak istemedi de. Soğuk bir Şubat günü öğleden sonra, toptancısıyla görüştü, yapacağı tahsilatları tamamladı, dükkanının kapısını kitledi, yazacaklarını bir ajanda yaprağına yazdıktan sonra av tüfeğini çenesinin altına dayadı.

Ertesi sabah uyandığında annesi ve kızkardeşi başındaydı. Karısı yoktu. Sormaya yeltendi, annesi anlamış gibi karısının çocuğa bakmak için gelemediğini söyledi. Kardeşinin yüzüne bakmadığını farketti ama önemsemedi. Aylardır ilk defa şanslı hissediyordu. Çenesinin altına dayadığı tüfekten emindi, tetiği çektiğinden emindi. Ama ölmemişti. Silah mı ateş almamıştı? Öyleyse niye hastanedeydi? Hayatının son birkaç yılında kendisini nadiren şanslı hissetmişti. Yavaşça kıpırdandı, dün gece yan yatakta uyuyan adamın kahvaltı ettiğini gördü. Eski bir dostunu selamlamak ister gibi gülümsedi. Bir cevap alamadı. Adam önüne eğilerek yemeğini yemeye devam etti.

Üç gün böyle geçti. Sesi hala düzelmemişti ve karısı hiç gelmemişti. Fiziken güçlenmişti. Morali daha da iyiydi. Yürümek istedi. Ayağa kalkabileceğini hissetti. Yatakta tuvaletini yapması için verilen "ördeği" ayağıyla kenara iterek yavaşça doğruldu. Tuvalete doğru ilerledi. Kapıyı açtı, aynada kendini gördü. Yalnızca iki göz vardı aynada. Yüzü yoktu. Bu rezilliğe şahit olabilmesi için sağlam iki göz. Annesinin ve kardeşinin bakışlarını, sesinin neden çıkmadığını, karısının neden gelmediğini o an anladı. Daha fazla bakamadı. Yatağına doğru yürüdü. Ölmüş olmalıydı. Aklına oğlu geldi. Onu göreceği ilk an... Çoktan ölmüş olmalıydı.

Bir Bakış Bin Söz Öykü Yarışması Kazananları

Sonradan öğrendi. Çenesine dayadığı silah ateş anında teperek başını arkaya doğru itirmiş, kurşun çenesinin altından girip burnundan çıkmıştı. Öyle “güzel” yaralanmıştı ki, parçalanmış yüzünü görebilmek için sapasağlam gözleri, ve kusursuz çalışan bir beyni vardı. Kurşun ve kemik şarapnelleriyle parçalanması gereken beyni, ona ıstırap çektirerek intikam alıyordu. Ölmeyi bile becerememişti.

İlk 15 gün sadece ağladı. Başka ne yapacağını bilemeden. Ölmüş olmalıydı.

Geçen aylarda hep ölmek istedi. Zaman geçti; çaresizlik ve değersizlik hisleri yerini tek bir düşünceye bıraktı, oğlu. Hayat garipti. Kendini intihara ikna edebildiği o son anlarda da aklında sadece oğlu vardı, şimdi de. Kendisi babası olamamıştı. Peki oğlu kendisi olacak mıydı? Olmasa daha iyiydi. Ölürse oğlu kendisini örnek alamazdı. Zaten herkes ölümleri kalanlara iyi anlatırdı. Böyle ikna etmişti kendini ölmeye. İntihar ettiğinde oğlu üç yaşındaydı. Aylardır onu ve annesini görmemişti. Başta çok kızgındı karısına, ama kendisinin de cesareti yoktu oğlunu görmeye. Hayatından çıkıp, ölmüş gitmiş babası olmayı kendine yedirebilmişti belki ama; oğlunun canavarı olmayı kabullenemiyordu. Kendi bile kendine aynada dikkatle bakamıyorken, bir de oğlu. Karısına olan nefreti yerini zamanla suçluluğa bıraktı.

Haftalar, aylar akarken hastaneye iyiden iyiye alışmıştı. Yanına yatmaya gelen hastalara karşı evsahibi gibi hisediyor, doktorlarının hepsini tek tek ismiyle tanıyordu. Genç olanlar gün ve gece boyu hastanede nöbetleşe kalıyor, hocaları olduğu her halinden belli kır saçlı doktor sabahları geliyordu. Doktorlarıyla yazarak anlaşılıyordu. Bir sabah vizitinde doktorları alt ve üst çenesinin tamamen parçalandığından ve yeniden yapılması gereğinden bahsetti. Kemikleri oluşturulduktan sonra üzerindeki yumuşak dokular için tekrar ameliyat olması gerekebileceğini söyledi. Kır saçlı adam uzun uzadıya anlattıktan sonra duraksadı, bu süreçte bizden çok senin savaşman gerekiyor dedi. İlk kez o gün gözgöze geldiler. “Savaşmaya” hazır olduğundan emin değildi. Hazır mıydı bilmiyordu, pek umudu da yoktu ama başını oynatarak onayladı. Yoktan yüz yaratmak mümkün olamazdı ama güven bulaşıcıydı sanki, sadece onaylayabildi. Birisinin karşısına geçip ondan –yüzü bile olmayan adamdan- “savaşmasını” beklemesi bir parça gururunu bile okşadı.

Sonra uzun süren ameliyatlar silsilesi başladı. Ona göre sadece uyuyup uyanıyordu. Ama her seferinde o ilk uyandığı geceki yorgunluğunu hissediyor, zor toparlanıyordu. Hastaneye yatalı beri on altı, ameliyatlar

başlayalı beri beş kilo vermişti. Yüzüne taşınan dokular ameliyat sonrası hep yakın takip altında tutuluyordu. Ne zaman uyuduğunu hiç anlayamadığı bir grup adam ve kadın sabaha kadar başındaydı. İzlediği filmlerde savaşmaya karar veren kahramanlar sonuna kadar kararlılıkla giderdi, onunki öyle olmadı. Kaç gece pes etti; lanetler, yeminler etti, yenik düştü. Ama her sabah tutunacak bir parça umut kırıntısı bulabildi derinlerde, onu yaşatabilen.

Aylar ayları kovaladı; artık kilo almaya başlamıştı. Onu ziyarete gelen yakınları her seferinde onu daha iyi gördüklerini söylüyordu. “Alt çenemi bacağımдан, üst çenemi leğen kemiğimden, burnumu da alınımдан ve kolumdan yaptılar.”, herkese söylediği –daha doğrusu yazdığı- cümlesi olmuştu. Artık zaman zaman gülmeye bile başlamıştı ama aklında hala sadece oğlu vardı. Hastaneye yatalı beri bir yıla yaklaşıyordu. Geçirdiği ameliyatlara ortaya bir yüz çıkmıştı. İntihar etmeden önceki gibi değildi ama en azından kendini insana benzetebiliyordu. İlk haliyle kıyaslayamazdı bile ama oğluna yeter miydi? Bir gün annesine karısını görmek istediğini yazdı. Annesi sadece tamam diyebilirdi.

Bir hafta sonra bir sabahı karısı kapıdan girdiğinde. Vizit saati yeni bitmiş, televizyon izliyordu. Karısını kapıda gören annesi sessizce dışarı çıktı. Karısı boşalan sandalyeye oturdu. Gözgöze geldiler. “İyi gördüm seni” dedi. Boğazına bir şey oturdu. Ne diyeceğini bilemedi. Ağlamak istemedi. Bir titreme aldı bedenini birkaç saniyelğine. Derin bir nefes aldı. “Ali?” yazabilirdi kağıda. “Getireyim” dedi kalktı annesi. Koridordaki çocuk sesi odanın içine doğdu usulca. Annesinin kucagında karşısına oturana kadar yüzüne bakmakla bakamamak arasında gidip geldi. Sonunda bakabildi. Karşısındaki çocuk üzerine atılmamıştı ama korkmuş da gözüküyordu. Kendisini tatillerde torunlarını gören yaşlı adamlar gibi hissetti. Çocuğuna en son ne zaman babalık yapmıştı? Hatırladıkları sanki başka birinin yaşadıklarıydı. Annesi çocuğunu yatağa oturttu. Çocuk hiç konuşmadı. Elini uzattı, hafifçe sakalına dokundu. Güray bu sefer ağlamazlık edemedi. Birkaç damla yaş süzülüyordu. Gözlerini silerken kapıdaki silüeti farkettiler. Bir an gözgöze geldiler. Sonra silüet sessizce uzaklaştı. Aylar önce nedensizce duyduğu güven, boşa çıkmamıştı. Oğlunu kucakladı.

Sabahları hastane odasının penceresinden içeri doğan kare şeklinde güneşi ilk kez o gün farkettiler. İyi ki ölmemişti.

Dr.Gencay Üstün

Bir Bakış Bin Söz Öykü Yarışması Kazananları

YENİ BİR YAŞAM

Hastanedeki odamda bilgisayara odaklanmış çalışırken kapının kenarına bir kadın belirdi. İçten bir tebessümle, bana bakıp "beni görüyor musun" dercesine ellerini bedeninde gezdirerek, "beni tanıdınız mı" diye sordu. Kumral, sonradan sarışın, orta boylu, biraz tombul ama enerjik bir duruşu var. Ve de hani meslek gereği anlaşıyor ki havası da iyi. Önce içimden "seni tanımayan gözler kör olsun" derken, dilimden bildik sözcükler döküldü "hiç yabancı gelmiyorsunuz ama tam çıkaramadım". Bu, acemilikte söylediğimiz "tanımaz olur muyum?" yalanından daha garantili bir yaklaşım olduğu için her zaman tercih edilmeli bence.

Hanımfendi ısrarlı biçimde "daha dikkatli bakın doktor bey, hastanızı nasıl tanıyamazsınız?" deyince bendeki mahcubiyet telaşa döndü "ulan, yoksa bir büyük ayıp mı etmekteyiz; hani güzel bir kadına bakarken ayağına basmak avanaklığı bunun yanında hiç kalır" örneği, sustum.

Allahtan hastam halime acımış olacak ki biraz daha kırıtarak kendini tanıttı: "Ben N.Ç. hani Polatlı'dan gelen hastanız".

Aman dostlar demeye kalmadı çakma sarışın hasta masama yaklaştı, doğal olarak ben de bu maceralı hastayı hatırlayıp ayağa kalktım ve sarıldık. Yani dostça... Lakin benim hatırladığım N.Ç türbanlı, pardösülü, tombik, mahcup, kumral, hatta boyu biraz daha kısaydı.

Neyse ki boş bir zamana denk gelen bu buluşma, biraz sohbet edip, bir buçuk veya iki yıl önceki son görüşmemizden bu yana, N.Ç. nin neler yaşadığını öğrenmemi sağladı. Bakın nasıl.

İlkin, öncesine gidelim:

Telefondaki kadın sesi alışık olunanın dışında "size ameliyat olmak istiyorum" diye başlayınca hem bir sevindirir oldum, hafiften ben neymişim havasına gidim, hem de merak sardı beni. Doğal olarak ne ameliyatı, niçin gibi sorularıma yanıt ararken hastanın-öyle diyelim artık- konuşmasından orta sınıf eğitilmiş biri olduğunu anlamak zor olmadı.

Zaten konuşmaya başlaması ile birlikte "doktor beni güzelleştir" diye düşündüren medyanın (hele o günlerde)

sıkça pompaladığı "böyle idi estetik ameliyatla böyle artiz oldu" aldatmacasına, tarihin derinliklerinden gelen o kadınsal içgüdü ile kanan, yanlış uçağa binen birisi olduğu anlaşılıyordu.

Kısadan anlatalım; hanımfendi Polatlı'da oturuyor, üç çocuk annesi, çalışmıyor, yanaklarını doldurmak için Ankara'ya, bana gelmek istiyor- telefonumu nasıl bulduğunu sormuştum ama yanıtını hatırlamıyorum- ve bana pek yabancı gelmeyen, ilk sorusu şu oluyor, "bu bana kaç liraya mal olur".

Meslektaşlarım bilir, böyle bir konuşmada bırakın telefonu, yüz yüze bile olsanız yanıt, net ve tektir "ben sizi ameliyat etmem". Neden mi? O kadar çok neden var ki. Bir kere karşı taraf olayı bu kadar basite almış; sanki istediği nasıl olsa yapılacaktı gibi işin maliyeti ile işe başlıyor; gelip ameliyat olup, o gün geri dönmek ve bir de kocasından bunu saklamak gibi çok basit(!) ayrıntıları sona saklamış...

Konuşmamız "hayır" yanıtı ile bitti.

Birkaç ay sonra yine "ben Polatlı'daki hastanızım" diye söze başlayınca yüzünü bile görmediğim bu hastam(!) la sürecek ilişkimin, bu yazının konusu olabilecek derecede ilginç bir seyre gireceğini, inanırım o günden hissetmiştim.

Adını, zorla bağışlayan hastamız N.Ç. yine, kendince, çökük olan yanaklarını doldurtmak istediğini, beni araştırıp, güvenilir bir hekim olduğumu öğrendiği için daha ayrıntılı bilgi almak istediğini ilettili. İsrarla bu konunun telefonda konuşulamayacağını, mutlaka gelmesini ve kendisini görmem gerektiğini söyleyip konuyu kapattım.

Çok hasta tanıdım, şunu kesin söyleyebilirim; özellikle kadınlar kafalarına bir ameliyatı taktıysa artık kurtuluş yoktur. Hanlar, hamamlar satan rastlamadım ama bileziğini, yüzüğünü satıp ameliyat olanını çok gördüm. Ve hep korktum, çekindim bu tür hastalardan. Niye mi? Bir kere bu estetik denen olayın, gerekmesi bile, kendilerince geçerli bir neden bulup, yaptırılması gerektiğine inanırlar ki bence yanlış. Çünkü bu aşamadan sonra tüm dünya hastanın bu takıntıları etrafında dönmeye başlar. Önyargıları değiştirmek pek zordur. Onlar hep mükemmel sonuca odaklanmış ve olabilecek olumsuzluklara kulaklarını kapatmışlardır.

Bir Bakış Bin Söz Öykü Yarışması Kazananları

İkincisi; hastanın kendini maddeten zora sokup ameliyat olması sizde inanılmaz bir manevi baskı yaratır ki kendinizi en mükemmel, en hatasız ameliyatı yapmak zorunda hissedersiniz. Ben bunu yapamam, daha doğrusu bu sözü veremem. Bir diğeri, ameliyat karşılığı olan ücretinizi alırken ister istemez gelen “yahu biz kadının bilezik parasını alıyoruz” hissi size kendinizi soyguncu gibi hissettirir. Dolayısı ile telefondaki Polatlılı hastanın bana ameliyat olma şansı yoktu. Ancak daha ilginç ısrarla bana gelmek isteyen hastamız, bir gün çıktı geldi. Orta boylu, kapalı, kocası memur,,25-30 civarında gösteren, üç çocuklu bir taze..

Ameliyat olma isteğinin nedeni ilginç. Hani telefonda yanaklarını doldurtmak istemişti ya. “Yanaklarınızı neden doldurmak istiyorsunuz, yeterince güzelsiniz- yüzü gerçekten güzel ve çekici idi-” diye sorduğumda, başını hafifçe yana çevirerek, “Doktor bey siz benim artık bir büyüğüm sayılırsınız söylememde sakınca görmüyorsunuz” deyip anlattı:

“Benim kocam her akşam işten geldiğinde Sibel Can’ın CD lerini izler. Ona olan tutkusunu bir türlü azaltmadım, bende ona benzemek için yanaklarımı doldurtmak istiyorum.”

Bakar mısınız benim işin zorluğuna? Hanımefendiyi, kocasının dikkatini çeksin diye, yanaklarını doldurup Sibel Can’a benzeteceğiz. Yapar mıyım? Yapamam. Yanıtımız; bunun mümkün olamayacağını anlatmak, eli bıçaklı bir psikolog havası ile öğütler vermek ve kadıncağızı Polatlı’ya geri yollamak oldu.

Macera böylece bitti sanıyorsanız, yanıldınız. Sanırım bir yıla yakın N.Ç. peşimi bırakmadı. Her öğüt alışında beni kendine daha yakın hissettiğini, bana güvendiğini ve bu ameliyatı mutlaka olmak istediğini söyledi. O deyyus(kendi benzetmesidir) kocasının da hala Sibel Can’a takılı kaldığını...

Önce bunun riskli olduğunu, bir günde ameliyat olup dönemeyeceğini, genel anestezi gerektiğini ve kocasının

mutlaka ameliyat olduğunu anlayacağını anlatıp caydırmaya çalıştım. O, kocasına konuyu açtığını ve onun da kabul ettiğini söylediğinde, işin ekonomik boyutunun çok olacağını, kendisinin bir memur eşi olarak bunu karşılayamayacağını söyledim.

Hani kadına biraz da acıyorum, istiyorum ki iyilikle vazgeçsin bu işten. Ne mümkün, telefon telefon üstüne. Bazen “yok” oluyorum ama arkadaş, hani içerde yer kalmayan dolmuşa illa bineceğim diyen tipler vardır; seyahate kapıda başlar, yolda içeri girer, o misal tuttu bırakmıyor.

Ameliyat ettik mi? Evet ettik. Kocasını razı etmiş. Bu durumda biz de dışardan ücreti artıracak malzeme kullanmak yerine, hastayı razı edip- dünden razı da- kalça ve uyluk arka kesimindeki kıvrımdan deri altından aldığımız, dermofet greft denilen parçayı iz bırakmayan yüz germe ameliyatında kullanılan kesi ile girip, yanaklarına doldurarak üzerimize düşeni yaptık.

Diyeceksiniz ki niye? “İşte öyle”, Hele bir de kadın ağlmasına, mercimek kadar yüreği olan erkeğin bile karşı koyamayacağını düşünürseniz.

N.Ç, Polatlı’ya mutlu döndü. Ancak bir kez kontrole geldi. Daha sonra da biz aradık. Zamanı olmadığı için gelemediğini en kısa zamanda kontrole geleceğini söyledi.

Ondan sonra ne zaman mı gördüm? İşte o başta bahsettiğim an. N.Ç. boşanmış (estetik ameliyatlardan sonra, nişan yüzüğünü atan pek seyrek değildir ama kocayı atan nadirattandır), türbanı atmış, saçlar sarı boyalı, makyajı tamam, işler belli ki yaman, al sana yeni bir yaşam.

Kocasına Sibel Can’ı vermiş, Tarık Akan aramaya çıkmış.

Bulmuş mu? Mutlu mu? O kadarını sormadım, ne olur ne olmaz daha fazla ilgilenmedim.

Dr. Naki Selmanpakoğlu

Bir Bakış Bin Söz Öykü Yarışması Kazananları

BİR BAKIŞ, BİN HÜZÜN VE KESİŞEN YAŞAMLAR

Bir akşamüstü klinikten çıkmak üzereydi ki, kapısını kapatmakta olan doktor, hasta odalarının en köşede olanından gelen bir ses duydu. Dikkatle sesin geldiği yöne doğru baktı. Kulağına gelen ses, yaşlı bir dedenin sesiydi. Ağır bir türkü, kaside ya da bir ağıtı andıran bir tınıydı duyduğu. O anda bu sesi önemsemeli miydi, yoksa hemen çıkıp gecikmeden gitmeli miydi? diye düşündü. Çok işinin olduğunu ve çıkması gerektiğini düşünüyordu bir taraftan. Diğer taraftan da hayatın böyle kısacık aralıklarında saklı binlerce anlam dolu anın saklı olduğunu biliyordu. O an kısa bir beklemenin ardından odaya gitmeye karar verdi ve uzun koridorda yavaşça ilerleyerek, sesin geldiği odanın kapısına yaklaştı ve kapının hafifçe aralık olduğunu gördü. Bir süre daha bekledi ve başını önüne eğip gözlerini kapatarak, sesin hissettirdiklerini tamamıyla içinde canlandırmaya çalıştı. İçinde canını acıtan hisler belirdi birden ve gözlerini açıp kapı aralığından içeri sessizce baktı. İçeride, ayağında şeker hastalığına bağlı yarası bulunan bayan hastasının refakatçisi olan yaşlı eşinin, odada bulunanlara bir ağıt dillendirdiğini gördü. Hastanede geçen günlerinde, zamanın geçmesini daha da kolaylaştıracak şeyler aradıkları ve bu nedenle dedenin odadakilere jest yaptığını düşündü doktor. Tabii, dedenin kendi kültürel yapısından kaynaklı olarak da, seçtiği melodinin dedenin kendi yaşamını ifade eden bir portreyi içermesi kaçınılmazdı. Böyle düşünceler içindeyken doktor aniden çocukluğunda benzer şeyleri paylaştığı kendi dedesini anımsadı. Dedesi elektriğin olmadığı ve gaz lambasıyla aydınlanılan gecelerde, sayıca kalabalık ailesine sayısız hikaye, destan ve kasideler anlatırdı. Odadaki durum doktorun oldukça ilgisini çekti ve hafifçe kapıyı araladı. İçeri girip kapının eşliğinde duran boş sandalyeye oturdu. Dedenin ağıtına devam etmesini bekledi ama o anda dede, doktorun geldiğini farketti ve aniden sustu. Ardından gülümseyerek doktora baktı.

Tahminen 70'li yaşlardaydı dede. Saçları, kaşları ve sakalları bembeyazdı. Başında el örgüsü kahverengi beresi, üzerinde çizgili mor bir gömlek ve siyah yeleği, gri bir şalvar ve üzerinde de beline sardığı kahverengi geniş bir kuşağı vardı. Özellikle belindeki kuşağından, üzerindeki yöresel bir kıyafet olduğu anlaşılıyordu. Küçük parmağında büyükçe bir yüzük vardı. Eskilerin kullandığı siyah taşlı yüzüklerden. Koltuğuna oturmuş ve arkasına yaslanmıştı. Paltosunu da karısının yatağının kenarına bırakmıştı. Odada kendilerinden başka, yan

yatakta yatan ve doğuştan yüz yarığı nedeniyle ameliyat olmuş küçük bir kız çocuğu ile yanbaşımda oturan annesi vardı.

Küçük kız uyuyordu. Dedenin sesi ona ninni gibi gelmiş ve akşamüstü uykusuna dalmış gibiydi. Annesi de kızının ayaklarının dibinde bağdaş kurmuş sessizce oturuyordu. Boynu önüne eğik şekilde kızını izlemekteydi. Kimbilir neler düşünüyordu? Kendi yazgısını mı, yoksa kızının doğduğunda böyle bir rahatsızlığının olmasının sebeplerini mi? Kimbilir? Hastaneye ilk geldikleri 3 yıl öncesinde doktora, kızları doğduğundan beri çok zor günler geçirdiklerini anlatmışlardı. Kırsal bir bölgede yaşıyorlardı ve kızlarının yüzünün sağ tarafında, gözkapagından başlayıp ağzına kadar uzanan bir yarıkla doğması, anne-babasının yıkılmasına sebep olmuştu. Komşuları bunun kötüye işaret olduğunu, böyle bir çocuğun doğmasının, kızın anne-babasına yapılmış büyüler sonucunda olduğunu söylüyorlardı. Daha önce ne kendileri ne de çevresindekiler böyle bir durumla karşılaşmamışlardı ve ailesi bu nedenle ne yapacaklarını uzun bir süre bilememişlerdi. Köyün yaşlılarından ve hocalarından öğüt almakla geçirmekteydiler vakitlerini. Kızı türbeler, şeyhler, üfürükçüler dahil götürmedikleri bir yer kalmamıştı. En sonunda şehirde yaşayan bir tanıdıklarının ısrarıyla hastaneye götürmüşlerdi. Küçük kız ve yaşlı nine aynı bölgeden gelmişlerdi ve tesadüf eseri aynı odada yolları buluşmuştu. O yüzden odalarında kendilerine göre bir diyalog kurmuşlardı ve kendi ailelerinden, yaşadıkları yerlerden bahsedip vakitlerini geçiriyorlardı.

Dedenin solundaki yatakta yatan karısının ise başında eşarbi, üzerinde beyaz renkli ve küçük mavi papatya desenleri ile dolu fistanı vardı. Başucuna iki tane yastık koymuş ve yarı oturur şekilde yaslanıp dirseğine dayanmıştı. Üzerine ince bir çarşaf çekmiş ve bu çarşafı ayaklarını örtmüştü. Önündeki duvara hüzünlü bir şekilde bakmaktaydı devamlı, ama gözleri görmüyordu aslında. Hastalığı yüzünden bir süredir hiç göremez olmuştu. Sadece sağ kulağını kocasına doğru çevirmiş ve etrafta olup bitenleri takip etmeye çalışıyordu.

Dede halen doktora bakmaktaydı. Hiç kimse konuşmuyordu.

Doktor;

- Seni dinlemeye geldim. Benim için söylemek ister misin? dedi.

Bir Bakış Bin Söz Öykü Yarışması Kazananları

- Seni dinlemeye geldim. Benim için söylemek ister misin? dedi.

Dede hemen kabul etti ve sağ dirseğinin üzerine doğru koltuğun kenarına hafifçe yaslandı. Sesinin tınısını daha yoğun hissetmek için olsa gerek, sağ kulağını eliyle kapadı. Başını hafifçe sol tarafına doğru çevirdi ve yukarıda bilinmeyen bir noktaya doğru baktı önce. Daha sonra gözlerini kapadı ve doktorun anlamadığı bir dilde bir ağıt haykırmaya başladı. Ağıtın sözleri anlaşılıyordu ama o kadar dokunaklıydı ki, dinleyenlere bakınca herkesin kendi yaşantısında geçirmiş olduğu zor günleri hayalinde canlandığı anlaşılıyordu. Yaşlı nine başını hafifçe sola çevirmiş ve hüznle etrafa bakıyordu. Yüzündeki çizgiler bir ömür kadar uzundu. Küçük kızın annesi alnını sol eline yaslamış ve gözleri buğulu bir şekilde kızının yatağının kenarındaki boşluğa bakmaktaydı. Dedenin gür bir sesi vardı ve sesi koridorda yankılanıyordu.

Dedenin elleri titriyordu yaşlılıktan. Beşinci parmağı şakağına değip değip kalkıyordu sürekli. Diğer parmakları ise kulağının üzerinde olduğu için hareket etmiyordu. Dede o kadar içten söylüyordu ki, odada kimlerin olduğu ya da zamanın ne kadar geçtiğinin çok farkında değilmiş gibi görünüyordu. Uzun uzun söyledi, yumuşak bir tınısı vardı ağıtın ve dedenin sesi de kulağa kadife gibi geliyordu. Dizelerin arasında duraklarken yaşlı karısı derin derin iç çekiyordu. Kimbilir neler görüyordu o dizelerde?

Dedenin söylediği ağıtın ikinci kısmı o kadar kasvetliydi ki, yaşlı ninenin yüzü daha çok karanlığa gömüldü. Yaşlı nine boynunu öne doğru büktü ve yere doğru bakar gibi başını öne eğdi. Doktor da o küçük odada yükselen tınların ağırlığını hissetmişti. Bir kaybedilmişliği anlatıyor gibiydi. Dede bir süre sonra yavaşça gözlerini açarak sustu, doktora baktı ve gülümseyerek;

- İhtiyarlık işte, çok fazla söyleyemiyorum, nefesim kesiliyor, dedi.

Gülümseyişi samimiyet doluydu. Aynı zamanda minnet duyuyordu doktora yaşlı karısından ötürü. Zaten öyle olmasaydı söylemek istemeyebilirdi de. Yaşlı nine de kendi dilinde kocasına "dilene sağlık" anlamına gelen birşeyler söyledi.

Doktor;

- Söylediğin çok etkileyici. Anlamadım ama ağıta benziyordu.

- Yok doktor bey, bu bir strandır.

Doktor bunun, destanların seslendirilmesi anlamına geldiğini biliyordu.

- Peki, ne anlatıyordu biraz bahsedebilir misin?

- Bizim oralarda Zeynep hanım adında bir kadın yaşardı. Bu kadın kocasını genç yaşta kaybetmişti ve sadece bir oğlu vardı. Kendisi bahçede çalışıp sebze yetiştirirdi, oğlu da bunları pazara götürüp satardı. Bu şekilde hiçkimseye muhtaç olmadan geçinip giderlerdi. Günlerden birgün Zeynep hanımın oğlu apansız bir hastalığa yakalandı. Nereye götürdüyseler hiçkimse oğlanın hastalığına derman olamadı. Oğlu Zeynep hanımın gözü önünde günden güne eriyip gidiyordu. Bu şekilde birkaç ay geçtikten sonra oğlu öldü. Zeynep hanım o günden sonra her akşamüstü köyün yamacına çıkıp sana okuduğum bu stranı okumuştur. Bütün köy halkı aylarca bu dizeleri Zeynep hanımın yaralı yüreğinden dinledi. Daha sonra da Zeynep hanımı gören olmadı. Bir annenin dünyaya, hayata isyanıdır bu stran.

Doktor, küçük kızın annesi ve yaşlı nine, içleri buruk bir şekilde sustular sadece. Bir süre sonra doktor;

- Kaç senedir evlisiniz? diye sorunca hiç beklemediği bu soruyu duyan dede şaşkınlıktan ne söyleyeceğini bilemedi, doktor soruyu tekrarlayınca nene utangaç küçük bir kahkaha attı. Ne de olsa bu tür sorulara alışkın değillerdi. Dede bayağı bir düşündü, tırnağını dişlerinin arasına dokundurdu ve dedi ki;

- Aşağı yukarı 55-56 sene var.

- Kaç çocuk var?

- Çocuk, 8 tanesi öldü, 9 tanesi de sağ.

- Neresiydi memleket?

- Siirt, Pervari. Ama, biz 28 senedir Adana'dayız. Yerleştik buraya.

- Peki, ninenin gözleri niye görmüyor? Ameliyat olmadı mı daha önce?

- Hanımın gözleri şekerden dolayı görmez oldu, sonra ameliyat ettirdik. Ameliyattan sonra 5-6 ay kadar gözleri açıldı. Ancak bir süre sonra, en küçük oğlumuz, bir arkadaşına bir cep telefonu satmıştı. Parasının yarısını almış, diğer yarısını da alamamıştı. Sattığı kişi de oyalayıp duruyordu. Birgün sokakta karşılaşmışlar. Oğlum parasını isteyince karşısındaki çocuk oğluma saldırıp öldürdü. Sonra hanım aylarca hiç durmadan ağladı, ağladı, ağladı. Gözleri tekrar kapanana kadar. Ondan sonra birkaç yere götürdüm. Bana nereye götürürsem götürüyüm çok faydası olmaz dediler, ondan sonra da biz vazgeçtik.

Bir Bakış Bin Söz Öykü Yarışması Kazananları

Yaşlı nine bunları dinlerken o zamanları yeniden yaşıyormuş gibi yüzündeki çizgiler belirginleşti, yanakları soldu ve gözleri buğulandı. Ne de olsa bir hiç uğruna oğlunu kaybetmişti. Doktor, "hayat o kadar ucuz olmamalı" diye geçirdi içinden ama hayatın bazen böyle acımasız olabildiğini de anımsayarak tekrar dedeye döndü;

- Ama iyi bakıyorsun hanımına.

- Vallahi bakıyorum. Kendisine de sorabilirsin istersen. 12 senedir böyleyiz, herşeyiyle ilgileniyorum. Bizim çocukların hepsi kendi işleriyle meşguller, kendi çocuklarına bakıyorlar. Benim de elim ayağım tutuyor çok şükür, o yüzden hiçkimseden yardım istemiyorum. Biz birbirimize yetiyoruz şu ana kadar. 6 aydır hanımımın gözleri görmüyordu sadece, ayakları iyiydi. Koluma tutunuyordu, ben de onu gezdiriyordum. Bizi bu şekilde görenler fotoğrafımızı çekiyordu. Bizi tanımayan kimileri de "Utan yahu, bu yaşında sen bu kadının kollarını neden tutuyorsun" diye bana sataşıyorlardı. Sadece "Mecburum, gezdiriyorum" diyordum ve yolumuza devam ediyorduk.

- Bunda utanacak ne var canım?

- Ben de öyle diyorum, utanacak ne var? Mecburum, gezdiriyorum. Ben bakmazsam kim bakacak? O bana yıllarca baktı, ben 12 senedir bakıyorum çok mu? Ama şu anda ayağı da yaralı, bize "şekerden dolayı ayağın durumu kötü, ayağı kesilmezse iyileşmesi zor" dediler, Ben de uzun uzun düşündüm. "Gözü görmüyor ama kolumu tutabiliyor, böyle rahatça gezebiliyoruz, ama ayağı olmazsa ben ne yaparım?" İstemedik ve buraya geldik, sen de Allah razı olsun uğraşıyorsun, inşallah iyi olacak.

- Düzelecek hanımının ayağı merak etme.

- İnşallah, inşallah.

Yaşlı nine kendi dilinde dualar mırıldanıyordu sessizce. Doktor izin isteyip nazikçe kalktı ama uzunca bir süre bu akşamüstü yaşadıklarını düşündü. Bir anlık bir duruş, bir bakış, o anda dikkatini çeken yaşlı bir ses onu buraya getirmişti. Bu kısacık zamanda o odadan o kadar çok şey görerek ayrılmıştı ki. Bizzat görmemiş, yaşamamış olsa da, içeridekilerle benzer şeyleri duyumsamıştı. Siirt'li dedenin hanımına karşı vefakar sadakati, yaşlı ninenin kör olana kadar ağlayışındaki ızdırabı, küçük kızın annesinin vicdan azabı ve kızının masumiyeti, Zeynep hanımın yalnız kalışı ve hayata küsmesi... Yaşananlar ve hüznler hep benzerdi sonuçta, sadece biçimleri farklıydı. Dedenin söylediği stranda, kendi yaşantılarıyla benzerlik olduğu için bir seçilmişlik vardı aslında. Zeynep hanımla yaşlı nine bu stranda buluşmuşlardı. Herkes birbirinin yaşamından kendisine pay biçiyordu.

Doktor o gece, günün yorgunluğundan sıyrılmak için gözlerini kapamak üzereyken şunları düşündü; "Aslında etrafımızda gözümüzden kaçan ve günün telaşıyla göremediğimiz, belki de önemsemediğimiz o kadar çok ayrıntı var ki."

İlerleyen günlerde yaşlı nine iyileşti ve yaklaşık 2 hafta sonra doktor yaşlı dede ve nineyle beraber küçük kız ve annesini karşısında gördü. Hastaneden çıktıktan sonra birbirlerinden ayrılmamışlar ve kontrole beraber gelmişlerdi. Dede, yine yaşlı ninenin bir kolundan tutmuş yavaş yavaş yürüyürlardı. Diğer elinden ise küçük kız tutuyordu. Annesi de kızın yanbaşındaydı. Ninenin bir eli, ayağı ve gözü kocası; diğeri de küçük kız olmuştu. İşlerini bitirdikten sonra hep beraber bahçedeki bankta oturuşlarını izledi doktor. Bankın yanındaki çınar ağacının gölgesinde küçük kız ve yaşlı nine gülüşüp şakalaştılar, dede onlara içecek birşeyler getirdi. İçeceklerini içtikten sonra da bahçedeki ağaçlardan düşen kurumuş yaprakların üzerinde usulca yürüyerek yavaşça gözden kayboldular.

Dr. Emin Kapı

Bir Bakış Bin Söz Öykü Yarışması Kazananları

KARGA

Arabanın kornasına uzun uzun bastı. " Her akşam aynı eziyet " diye söylendi kilitlenmiş trafiğe sinirle bakıp. İşten çıkıp eve gitmek üzere çevre yoluna girmişti ki, telefonu çaldı. Arayan Kerem'di...Her zamanki reddedilmeyeceğinden emin ses tonuyla " Son hastamı alıyorum, yarım saate biter işim ,muayenehaneye gel bi kahve içelim. Sonra da bir şeyler yemeğe gideriz, özledim seni..." "Peki " dedi gülerek...Hep "peki" derdi...Üniversiteyi yeni bitirmişti tanıştıklarında..." Aşağı yukarı 12 yıl olmuş..." Bir adım ileri atsalar sevgili olacaklardı... Bir adım geri atsalar dost. İkisi arasında sıkışık kalmış tuhaf bir ilişkiydi onlarınki...

Dikiz aynasından yüzünü inceledi...Gözlerinin altında mor halkalar, sola hafif çarpık çengel bir burun, çenesinde regl olacağına işaret eden kocaman bir sivilce, sapsarı bir yüz...

-Burnumm, baş belam...

Siyah saçlarını arkadan siyah bir lastikle toplayıp, kızıl kahve rujunu dudaklarını yayarak sürdürdü. Arkadaki aracın korna sesiyle, akan trafikle beraber aracını hareket ettirdi.

Muyenehane büyük bir iş hanının 2. Katındaydı. Aracını otoparka park ettikten sonra binaya girdi, görevliye iyi akşamlar deyip asansöre bindi. On iki kişilik geniş asansör, klik sesiyle içten kapanınca asansörün aynasındaki görüntüsüyle baş başa kaldı... Karşılıklı aynada vücudunu boydan boya inceledi. Karnını içine çekti, göğüslerini dikleştirdi, elbisesini düzeltti..."Hiç fena değilsin kızım, hala erkekleri baştan çıkarabilirsin" diye mırıldandı.. Sonra bu dediğinden utanarak kıpkırmızı kesildi. Önce burnuna , ardından sivilcesine üzgün bir bakış fırlatıp açılan asansörden indi...

Kapıyı açan 17 ,18 yaşlarındaki sekreter onu abartılı bir samimiyetle karşıladı...Kızın sapsarı boyalı saçlarına, hafif şehla iri ela gözlerine,minik burnuna, kırmızı rujuna , yüksek topuklu ayakkabılarına baktı, kendini kötü hissetti Bir anda omuzları düştü...Kız onu, uzun koridorun sonundaki Kerem'in kendi odasına aldı..

Kerem bey hastası ile birlikteydi, çay ya da kahve ister miydi ?

- Hayır... Kerem'i bekleyeceğim, birlikte içeceğiz. Solgun görünüyordu, hasta mıydı acaba ?

-Elbette hayır, yorgunum sadece ...

-Ayyy ! Sivilce ne kadar kötü olmuş Birgül hanım. Sanki çıban!

" Özellikle yapıyor... Ya sabır! " dedi içinden, hiç cevap vermeden... Sarışın minik burunlu sekreter bir şeyler daha söyleyip , sonunda kapıyı kapatıp çıktı. Derin bir oh çekti ! Yan odadan Kerem 'in sesi geliyordu. Arada bir susuyor, genizden konuşan bir kadın sesi devam ediyordu...

Ceviz masanın önündeki deri koltuğa gömüldü...Beraber almışlardı ofis takımlarını...İkisi de siyah deri koltukları ilk görüşte beğenmiş, Kerem gözünü kırpmadan küçük bir servet ödemişti onlara... Kütüphaneye göz attı. Kitaplar itinayla yan yana dizilmişti. Ne bir toz, ne bir düzensizlik... Duvarda Kerem 'in üniversite diplomaları,eğitim sertifikaları siyah çerçeveli yan yana asılıydı...Diğer tarafta Kerem 'in yurt dışı seyahatlerinden aldığı masklar...Psikiyatristti Kerem, işini çok severek yapıyordu.

Masa'nın üstündeki fotoğrafı kendine çevirdi , gülümsedi... Kendi çektiği bir fotoğraftı...Bir pazar günü öğleden sonra ormana yürüyüşe gitmişlerdi...Kerem , Maya ile çimenlerde koşturuyordu...Maya, bal rengi tüyleri olan muhteşem bir golden cinsi köpekti. Onları arkadan kadrajlamıştı. Maya iki ayağının üstünde Kerem 'in omuzlarına yükselmiş, Kerem'in de uzun saçları rüzgardan havalanmış, Maya' nın başını okşuyordu. İkisi de çok tatlıydı...

Yan odadan Kerem'in ses tonu yükselmişti...Ayağa kalkıp camdan dışarı baktı, hava iyice kararmış, sokak lambaları asker nizamiyle sıralanarak sokağı aydınlatıyordu. Kent, karanlığın içinde evlerin camlarından sızan minik minik ışıklardan ibaret devasa bir boşlukta sanki...Ağaçlardan savrulmuş kızıl, sarı yapraklar kaldırımları kaplamıştı... Bir melodi dolandı diline eskilerden Autumn Leaves...Ne diyordu şarkı " ... ve yakında duyacağım eski kış şarkılarını . " Ah sonbahar, ne kadar da hüzünlüsün ! Sivilcesine dokundu, canı çok acıdı...Duvardaki saatin sarkacının sesi "tik tak tik tak " beyinde yankılanıyordu...Tekrar dönüp koltuğa gömüldü ve sehpadan birkaç dergi aldı. Durup dururken ne yapacağını bilemez bir şekilde huzursuzlandı. Hani gecenin bir yarısı evde çıt çıkmaz, içine bir korku düşer insanın ya, onun gibi bir şey... Dergileri geri koydu.Koltukta kıpırdandı.

Sanki odada yalnız değildi, daha da tedirgin oldu...Odayı gözleriyle kolaçan etti..." Saçmalıyorsun ama " diye söylendi...Başını karanlıkta kalan karşı duvara doğru kaldırmıştı ki tam o anda onu gördü; Gözlerinin içine bakan kocaman , siyah bir çift kadın gözü...Koltuğa çakılıp kalmıştı. Şaşkındı, nasıl dikkat etmemişti odaya girdiğinden beri...Bu bir yağlı boya kadın portresiydi. Biraz yana kaydı, gözler aynı şekilde ona bakıyordu... Ayağa fırladı kapıya doğru yürüdü, sanki gözler onu izliyordu.

Bir Bakış Bin Söz Öykü Yarışması Kazananları

Yavaşça geri döndü, yanılmamıştı, evet evet , ne yöne giderse gitsin onu izliyordu. "Deliriyorum herhalde altı üstü bir resim " dedi, sıcak basmıştı. Deri koltukta, tüm kasları gerilmiş vaziyette resme bakıyordu. İlk defa görüyordu, ne zaman ve kimden almıştı bu resmi Kerem ? Ve neden onu bu kadar huzursuz ediyordu?

Tüm dikkatiyle resmi incelemeye başladı...Yarı karanlıktı... Resmin üzerindeki spotu açtı, resme doğru indirdi...Işık gözlerini almıştı kirpiklerini kırıştırdı...Yaklaştı, yaklaştı... Oval yüzlü, beyaz tenli bir kadını resimdeki. Uzun kızıl saçları kalın fırça darbeleriyle boynundan aşağı dökülüyordu. Geniş alnına birkaç kızıl perçem saç düşmüştü... Siyah gözler tanımlanamayacak kadar vahşiydi...İnsanın kalbini delip geçiyordu. Ama hayır bir gariplik vardı ! Sanki şey...Şey gibi...O anda hafif bir çılgık attı ...Gözünün bir tanesi çılgın bir ihtirasla bakarken, dikkat edildiğinde diğeri daha sönük ve yorgundu... Bir adım daha yaklaştı...

Kadının yüzünün sağ yarısı genç, ihtiraslı bir kadına aitti... Elmacık kemiği hafif oranj bir tonla renklenmişti...Hafif kısıp gözdeki kirpikler kıvrılarak yay gibi kaşın altına kadar uzuyordu. Alaycı, deli cesur, özgüvenli bir bakıştı insanın içi ürperten. Hafif kavisli burun, kıvrımlı oranj bir dudakla son buluyordu. Pürüzsüz bir boyun üstünde dünyaya meydan okuyan bir gencecik bir kadın!

Spotu diğer tarafa çevirerek resmi merakla incelemeye devam etti... Aynı siyah gözde bu kez yorgunluk, umutsuzluk, yılgınlık, bir gidiş, terkediş...Yanak çökmüş, göz çevresinde derin çizgiler...Cilt solgun, koyu gölgeli, darmadağın... Kırışmış bir boyun üstünde güzelliğini yitirmiş bir yaşlı kadın!

O kadar başarılıydı ki ressam , yakından incelemeyen hiç kimse resimdeki kadının dönüşümünü farkedemezdi...Ton geçişleri son derece yumuşak, ışık kullanımı muhteşemdi... Bir yaşam, bir ölüm... Coşkuyla akan nehrin, karanlık bir uçurumda yok olması...Keskin bir bıçağın teni incelik kesip geçerek ikiye ayırması.Kadının gençliğini , güzelliğini zamana teslimiyeti...

Tekrar deri koltuğa gömüldü...Papini'nin Borges' in derlediği Babil Kitaplığındaki " Ödenmeyen gün" isimli öyküsü geldi aklına... Hani hayatının baharında güzelliğinin bir senesini , yaşlanınca geri almak üzere ödünç veren kadının anlatıldığı, her okuduğunda kendisini derinden sarsan öykü...Geri alamadığı tek gün hayatına mal olmuştu...Çantasına uzandı, küçük makyaj aynasını çıkardı...Yüzüne yaklaştırdı... "Ben de yaşlanıyorum " dedi yüksek sesle. Hiç bu kadar net hissetmemişti bunu. Elini yüzünde dolaştırdı...Kaz ayaklarını parmaklarıyla takip etti...Burnunu, göz altındaki çukurları, yanaklarını...

- Ama bu haksızlık... Resimdeki kadına ızdırapla bakarak.

Göz yaşları istemsiz yanaklarından aşağı süzüldü. Aynadaki görüntüsü onu çok eskilere götürdü...

Hatırlamak istemediği yıllara...

Sonbahardı yine hava serin,insanın yüzüne yüzüne vuran bir ayaz...Annesi sabah okula giderken kırmızı hırkasını giydirmiş ve sıkı sıkı tembih etmişti " sakın top oynama, koşturma" ...Çok zayıf, hastalıklı bir bünyesi vardı...Kış aylarında bademcikleri hemen şişer, yutkunamaz, gözleri kıpkırmızı ateşli günlerce yataktan çıkamazdı...Annesi zeytinyağıyla soğanı kavurup beyaz bir tülbente yayar, üstüne karabiber döker,ılınınca boğazına sarardı... Bitmek tükenmek bilmeyen öksürükleri için de geceden kara turpun içini oyar, bir kaşık bal koyar , altını delerek bardağa oturtup bekletirdi. Ertesi gün tırptan süzülen sudan bir kaşık içirirdi...Annesi üstüne titredikçe hastalıkların biri biter, biri başlardı...En kötüsü de vücudu güçlensin diye her sabah içirdiği balık yağıydı ki bu tam bir seromoniydi... Burnunu parmaklarıyla sıkı sıkı kapatır, bir yemek kaşığı ağızına tıkanan balık yağını içi kalkarak ağızında evirir çevirir , zoraki yutardı..Annesi arkasından bir daha seslendi " Sakın annecim emi! Tenefüste dersten çıkma terlersin, hasta olursun. "

İlkokul üçe gidiyordu. Öğlen arasında arkadaşları bahçede yakan top oynuyorlardı... Oturup sessizce içi içini yiyerek kenardan onları izledi... Ama arkadaşlarından biri ayağını burkunca oyundan çıktı ve böylece onu çağırdılar...Bir an annesinin uyarıları aklına gelse de,oyun daha cazip geldi. Kırmızı hırkasını kaldırımın kenarına bıraktı, oyuna koşturdu. Kan ter içinde kazandıkları oyunun sonunda , "karga gibi burnun var." diye dalga geçti karşı takımındaki oğlanlardan biri , intikam alırcasına...Karga, karga... Kelime bir anda patladı çocukların arasında. O kadar çok güldüler ,o kadar çok güldüler ki , ne çantası ne dersler umrunda olmadan ,hırsından ellerini sımsıkı yumruk yapıp eve kadar koştu, koştu...

Kapıyı açan annesinin şaşkın bakışları arasında ağlayarak odasına kapandı...Kimse odasından çıkıp yemek yemeye ikna edemedi onu o gece...Annesi , bütün gece ağzını aradıysa da hiçbir şey söylemedi...Gece çok ateşlendi, heryanı zangır zangır titriyordu...Kulaklarında uğuldayan tek bir kelime vardı. "Karga ". Annesiyle babası ne olduğunu bilememenin verdiği üzüntü ve çaresizlikle, onu soydular...Çelimsiz vücudunu yastıklarla destekleyip sirkeli havlularla ateşini düşürmeye çalıştılar...Üç gün üç gece ateşi hiç düşmedi. Kabuslar görüyordu, karanlıkta şekil değiştiren yaratıklar... Sonra ona yaklaşip kakhahalarla gülüyorlardı " karga, karga "...Gözünü yarı baygın her araladığında sandalyede oturan annesinin panik halindeki gözleriyle karşılaştı.

Bir Bakış Bin Söz Öykü Yarışması Kazananları

Asıl kabus, iyileşip okula gittiğinde başladı...Okulda karga adı onunla özdeşleşti...Öğretmeni bir kaç kez sınıftakileri uyarsa da değişen bir şey olmadı. Okuldan nefret etti, arkadaşlarından uzaklaştı, içine kapandı. Her gece yattığında burnunu farklı hayal ediyor, kendisiyle dalga geçen çocuklara türlü türlü intikam planları kuruyordu... Bir keresinde rüyasında onların hepsinin evlerinin bahçesindeki su kuyusuna düştüğünü görmüş, sabah çok mutlu uyanmıştı...Hatta okula gitmeden önce kuyunun başına giderek tulumbanın kolunu aşağı yukarı hareket ettirip karanlık kuyuya dökülen suyun ardından keyifle bakmıştı...

-Allah kahretsin ! Nasıl da acımasız oluyor çocuklar... Orta okul birde başka şehre taşındıklarında en çok bu sifattan kurtulacağı için sevinmişti. Kimse ona karga demeyecekti artık...Demedi de ..."Ama bakışlarıyla hep ima ettiler " diye ısrar etti iç sesi... İlkokulda burnuyla dalga geçenler, yıllar geçince "çok karakteristik burnun var " diyen arkadaşlara dönüşse de, alenen kötüydü işte...Yüzüne biri dikkatle baktığında kendini diken üstünde hissedirdi...Hemen başını başka yöne çevirir ya da gözlerini kaçırırdı. Fotoğraf çektirmekten hiç hoşlanmamıştı...Karşı cinsle olan ilişkilerinde bile sırf bu yüzden kendini hep ezik hissetmişti...

- Senin gibi hiç güzel olamadım ben. Şimdi de yaşlanıyorum. Bu haksızlık...

Aynayı çantasına koydu.Spotu kapattı, resim yeniden yarı karanlığa büründü...Kadının yüzü artık belli belirsizdi... Ressamın imzasına baktı, bir kadındı...Yağmur taneleri camı sert bir şekilde dövüyordu...

Kerem elinde kahvelerle içeri girdiğinde deri koltukta uyukluyordu...

- Ben güzel miyim? dedi gözlerini yarı aralayıp...

-Hımm , zor bir gün geçirmişiz sanırım...Yan gözle bakıp gülümseyerek " Sivilcen olmasaydı güzel diyebilirdim ama bu halinle sivilceli bir şirine olmuşsun! "

-Neyi kastettiğimi biliyorsun.

Ağlamaktan kızarmış gözlerini Kerem'den kaçırıp, sivilcesine dokundu...

-Ben seni her halinle çok güzel buluyorum. Ama ben değil, önemli olan senin kendini nasıl gördüğün...Kendinle yüzleşip, senin için bir sorunsu bunu çözecek olan yine sensin.

Kerem deri koltuğa eğilip burnuna kocaman bir öpücük kondurdu.

-Yosun gözlü, işte seni bu yüzden çok seviyorum biliyor musun ?

Kahve kokusunu Kerem'in kokusuyla karıştırıp içine çekti... Hayatının en önemli iki kararını o anda aldı. Altı ay sonra Kerem' le evlendi... Artık Kerem'in muayenehanesindeki masasının üzerindeki fotoğraf , burnu hafif kalkık, dantel beyazlar içindeki çok güzel bir gelinle, siyah smokin giymiş yakışıklı bir damadın arasında keyifle oturup kuyruğunu sallayan Maya 'ya aitti...

Duvardaki kadın resmi mi ? Sanat galerisine iade edildi. O geceden sonra bir daha hiç kimse onu görmedi...

Füsun Taş

Bir Bakış Bin Söz Öykü Yarışması Kazananları

BÜTÜN

Vücudunu milim milim ele geçiriyordu. Neredeyse 10 yıldır onunla yaşadıkten sonra neredeyse nefesini hissedebiliyor, düşüncelerini duyabiliyordu.

Deri kanseri. Başta doktorları haberi “Kötünün iyisi” olarak vermişti. Zaten aylardır geçmeyen o kadar büyük bir yara “iyi” tarafta yer alsa şaşırılmak lâzımdı. “Bazal Hücreli”, kötünün iyisi buydu. Evet kanser; ama yavaş büyür, diğer organlara atlama sıçrama yapmaz, diye anlatmıştı doktorlar. Ameliyat? Şart. Keşke daha önce gelseydiniz.

Yanağındaki sivilceyi önemsememenin bedeli bu kadar ağırdı işte. O sivilce çok uzun zamandır oradaydı; 5 yıl, 10 yıl? Sadece son iki yolda büyümeye başlamıştı, sivilcelikten çıkıp yaraya dönüşmüştü. Yine bile insanın aklına ilk gelen şey kanser olmuyordu. Deri hastalığı olabilir, üzüntü olabilir, yorgunluk olabilir...

Onu zorlayıp erkenden doktora götürececek birileri de yoktu. Ahmet Bey Ankara'nın kasabalarından birinde yaşayan bir memur emeklisiydi. Çocukları yoktu, daha çalışırken karısından boşanmıştı. Gitmeyi karısı istemişti, o da her zamanki umursamazlığı içinde karşı koymamıştı. Zorla tutacak hali yok. Boşandığı zaman sivilcenin yanağında olduğunu hatırlıyordu.

Sivilce yaraya döndüğünde içten içe umutlanmamış değildi. Belki de yüzünde yaralar açan ölümcül bir hastalığa yakalanmıştı ve bu sıkıcı hayata daha fazla katlanması gerekmeyecekti. Aylar geçip de yataklara düşmeyince ölmeyi bile istemenin onun için fazla olduğunu fark etti. Bir de insanların tepkisi; gözlerinden önce yarasına bakmaları. Yakın arkadaşlarıyla bile muhabbet bir noktada yaraya ve niye baktırmadığına geliyordu. Kabul etmek lâzım, bu onun gibi umursamaz bir adam için bile katlanılır bir hayat değildi. Yakışıklı sayılmazdı; gözlükler, çökük yanaklar, ince dudaklar, kemikli bir burun; ama tam. Bütün. En azından yara çıkana kadar. Sağ yanağında, büyümeyen, öldürmeyen, bozuk para büyüklüğünde bir yara.

Doktor faslı. Önce cildiyeci, biyopsiler, sonra tanı, “Bazal Hücreli” ve plastik (estetik) cerrah. Bu da ayrı bir gariplik, o ki şu hayatta “Estetik Cerrah” a işi düşecek son adam olarak görürdü kendini; o kadar son ki bunu hiç düşünmemişti bile.

Üniversiteye gitmişti, deri meri, sonuçta kanser, tedavisi en iyisi olsun, bir kerede olsun bitsin diye. Önce genç doktorlar, asistanlar onunla ilgilenmişti, sonra hocalara göstermişlerdi, “Neyse ki büyük bir ameliyata gerek kalmadan halledebiliriz” diye onu teselli etmişlerdi. Bayılmasına bile gerek kalmadan, yarım saat içinde yüzündeki bozuk paranın yerini omzundan alınan bir yama almıştı. “Benim de estetik ameliyatım ancak böyle olur zaten” diye içinden dalga geçmişti. Sonra kontroller, 3 ay, 6 ay, 1 yıl; bitti gitti. Yanağında gündün güne kaybolan yama iziyle yine kendisiydi, tamdı, yanağından önce gözlerine bakılıyordu.

Bir kış sabahı yama olan yerin kenarında yeni bir sivilce fark edene kadar. Nüks riski anlatılmıştı tabii, o yüzden aylarca takipte kalmış, 1 yıl geçip de Bazal Hücreli'den ses seda çıkmayınca tam olarak gittiğine inanmıştı. Her zamanki umursamazlığıyla beklemeye başladı; nüksse de nüks, küçücük bir sivilce için ortalık ayağa kaldırılmazdı. Gel gör ki bu sefer öncekinden farklıydı, sivilce 5 yıl- 10 yıl bekleyecek gibi değildi. İlk sefer yıllar alan büyüme bu sefer haftalar içinde cereyan etmişti; yamanın üzerinde yine yara çıkmıştı ve gündün güne büyüyordu. Bazal hücreler bütün olmasına izin vermemek üzere bir kez daha harekete geçmişti.

Yine üniversite, yine doktorlar, tomografiler, ameliyatlar. Nüks olduğu için bu sefer daha derin kazımak lâzım, yerine daha büyük parça lâzım. Olsun, sonuç yine zafer, yine bütünlük. Ama Bazal Hücreli pes edecek gibi değildi. Onlar kestikçe o bir daha saldırıyordu; her seferinde daha agresif, daha derin. Üçer beşer ay arayla yeni ameliyatlar, çıkart-kapat çıkart-kapat.

Musallat olan öyle bir düşman ki, savaşmak dışında çaresi yok. Kendini bıraksa, izin verse, bir akciğer, bir pankreas kanseri değildi ki bir anda yayılıp canını alsın. Bazal Hücreli yavaştı, sinsiydi, seni bir anda yok etme gibi bir derdi yoktu. O olduğu yerde yayılıp önüne geleni yok ediyordu sadece. Ve maalesef, sanki inat olsun diye, yayıldığı yer yanağıydı, yüzüydü. İddiasız, sessiz sedasız geçen yıllarına nispet yapar gibi bu tümör yüzünün orta yerinde bitmiş, bütün ilgiyi üzerine çekiyordu, insanları ona bakmaya zorluyordu, gitmek bilmiyordu. Tümör yoksa ameliyat izleri dünyaya onun eksikliğini, hastalığını ilan ediyordu. Gizleyemiyordu, gizlenemiyordu. Kendini doktorlarına bırakmaktan başka elinden bir şey gelmiyordu. Ne kadar gerekiyorsa o kadar; ameliyat olmak zorundaydı.

Bir Bakış Bin Söz Öykü Yarışması Kazananları

Büyük küçüklü işlemlerle geçen aylardan sonra hocaları onu karşısına alıp kötü haberi verdiler: Bazal Hücreli durmuyordu, belli ki tohumları gözle görülenden daha derin bir alana yayılmıştı. Yapılacak tek şey onu genişçe çıkarmaktı. Sağ yanağının, burnunun ve hatta zorunda kalırlarsa sağ gözünün tamamıyla birlikte. İşte, bundan geri dönüş yoktu, yüzünün yarısı gidecekti. İzlerle ya da izsiz, artık asla tam olamayacaktı. Tabii öyle Terminatör gibi yüzünün yarısı açıkta gezecek değildi, oluşan boşluğu karnından aldıkları etle dolduracaklardı. Karnı yüzüne yapıştırılı adam. Belki sonra ufak tefek işlemlerle eti de yüzün diğer yarısına benzetebilirlerdi; kötünün iyisi. Ama zaten aslında seçim onun değildi, ipler Bazal Hücreli'nin elindeydi. Yüzünün yarısını ya cerrahları alacaktı, ya Bazal Hücreli.

Bu ameliyat öncekilerden zordu; ama korktuğu kadar değil. Yıllarca aynı hastaneye gide gele, aynı serviste yata yata Üniversite'dekilerle tanış olmuştu. Kimseden bir talebi yoktu, hemşirelere hal-hatır sorduktan sonra kitaplarını, bulmacalarını alır odasına geçirdi, kendisiyle konuşulmadıkça konuşmazdı. Plastik Cerrahi Servisi onun arkadaşıydı; çünkü burada bütün olmaması, yanağındaki izler, yaralar önemli değildi. Pansumanlar dışında burada doktorlar konuşurken yarasına değil, gözlerine bakıyor; hemşireler "Ah vah" etmek yerine kitaplarla ilgili fikirlerini soruyordu.

En zoru gözünü yoğun bakımda açtığı ilk 24 saatt; değil ayağa kalkmak, boynunu oynatması dahi yasaktı. Kafasını delercesine zonklayan ağrı, ağrıyı arttıran monitör sesleri. Ağız kupkuruydu; ama su içmesi yasaktı. Yoğun bakımdan servise çıkınca iyileşmek kolaylaşmıştı; önce hareket etmesine, sonra da su içmesine izin çıkmıştı. Arada arkadaşları onu ziyaret etmiş; ama o bundan hoşnut kalmamıştı; çünkü ona eksik bir adammış gibi acıyarak bakmışlardı. Hayatının geri kalanını yarım yüzle geçirmek zorundaydı ve lânet olsun ki eceliyle ölecek kadar yaşlı değildi. Oysa doktorları, hemşireleri yüzüne bakınca mutlu oluyorlardı; tümörden temizlenmiş, yeniden tamamlanmış bir yüz görüyorlardı. En komiği de patoloji sonuçlarıydı, tüm bu agresyona karşılık sonuç hâlâ "Bazal Hücreli"ydi, doktorların şüphelendiği gibi kötü kuzen "Skuamöz Hücreli" değil.

Bu sefer iş şansa bırakılmadı, ameliyatın ardından kemoterapi ve radyoterapi faslı geldi. Zaten uzun zamandır tümörden ve ameliyatlardan dolayı doğru düzgün beslenemiyordu; bu tedaviler onu iyice halsiz düşürdü. Değil yemek yiyecek, ayağa kalkmaya mecali

yoktu. Yüzü gibi hayatı da yarımdaydı artık; en basit işleri bile yardımsız yapamaz olmuştu.

O günlerde Ahmet Bey yine onu yarım görmeyen arkadaşlarına sığındı ve arkadaşları onu yine geri çevirmedi. Bu sefer tümör yok, ameliyat yok, sadece dinlenme var. Acıma yok, varsa da gizlemekte tecrübeliler tabii; sadece yardım var, vefa var. Kıdemli "estetik" hastası da böyle oluyordu demek ki.

Bu yatışında savaşmayı bırakmak Ahmet Bey'in aklından defalarca geçmişti. Bu hastalık atlama sıçrama yapmıyordu, onu öldürmüyordu; ama şimdi onu yemek yiyemeyecek kadar yormuştu. Dinlenemeyebilirdi. Yemeyebilirdi. Maske ve gözlükle gizlediği yarım yüzüyle öylece yatar ve yorgunluğun onu tüketmesini beklerdi, Bazal Hücreli'nin kazanmasına izin verirdi.

Tabii ki karar yine onun elinde değildi, Bazal Hücreli yine bildiğini okuyordu. Günden güne iştahı açıldı, enfeksiyon kapmadan kan değerleri düzeldi. Bu sefer yarım yüzü; ama sağlıklı bir adam olduğunu hissederek hastaneden çıktı.

Geçen aylarda o yarım yüzüne, arkadaşları onun yeni haline alıştı. Artık aynaya bakınca gördüğü yüz yarım değildi; bir göz eksik, burun yamuk; ama yarasız, tümörsüz bütün bir yüz. Sokağa çıkarken maske ve güneş gözlüğü takmak giyinmek kadar sıradan bir hal almıştı. Başta açlık çekse de vücudu püreyle beslenmeye alışmıştı. Kahvede oturup çay içiyor, daha az dertli, çevresini ve kendini daha umursayan bir adam olarak sohbetler ediyordu.

Son birkaç haftaya kadar. Uykuları bozulmaya, kafasının içinde derinden bir zonklama duymaya başlamıştı. Yıllarca onu içinde yaşata yaşata düşmanını iyice tanımıştı; Bazal Hücreli yine harekete geçmiş, yüzünün kalan yarısını, kafasının derinliklerini işgal etmeye hazırlanıyordu. Vücudunu milim milim ele geçiriyordu. Neredeyse 10 yıldır onunla yaşadığıktan sonra neredeyse nefesini hissedebiliyor, düşüncelerini duyabiliyordu. Çenesini, burnunu, ağızını, dilini ve hatta belki diğer gözünü ondan bir bir almaya hazırlanıyordu. Bazal Hücreli bütün olmasına izin vermeyecekti.

Tabii o ve hastanedeki "arkadaşları" da bu arada boş durmayacaklardı. Yüzü olmasa

Dr. Zeynep Öz

Bir Bakış Bin Söz Öykü Yarışması Kazananları

MATRUŞKA

Kapının ziliyle bir an irkildi yağmur damllarını sanki dünyada daha önemli bir işi yokmuşçasına takip eden kız. Yalnızlık kolay iş değildi, hele de dışarı çıkmanın imkansız olduğu günlerde. "Sanki başka günler çok farklı" diye düşündü Alev. Ondan iyi kimse bilemezdi kalabalıklar içinde yalnız olmanın ne demek olduğunu.

Birkaç gün önce mutfak alışverişi yapmak için sokağa çıkmıştı. Otuzlarına merdiven dayamış olmasına rağmen bir türlü alışmamıştı yüzünde hissettiği bakışlara. Bazen yanaklarına ufak iğneler batıyormuş gibi hissedirdi, bazense yüzünün içinden bir daha hiç kapanmamacasına yaralar açan hançerler geçiyordu sanki. Mecbur olmasa dışarı çıkmamayı yeğlerdi.

"Hayır" diye düşündü kapıyı açmakla açmamak arasında kaldığı o birkaç saniyelik sürede. "Hayır". Yaşanılan onca şeyden sonra artık onun seçimi değildi kapının açılıp açılmaması. Sanki her gün bir ziyaretçisi oluyordu.

Derin bir nefes aldı ve yavaş adımlarda birkaç yüzyıl öncesinde kalmış olması gereken oturma odasını geçti. Defalarca yüzü değiştirilmiş koltuklar isyan bayrağını çekmiş, minderlerinin yumuşaklığını sert yüzlerin altına saklamışlardı. Ekose kılıfın altından annesinin en sevdiği – ya da öyle olduğunu sandığı – dantelli kılıfın yırtık ucu görünüyordu. Matruşka bebeklerini düşündü; tek farkları bu kılıfların içinde bulunan ufak bebeklerin bir daha gün yüzü görmemesine hapsedilmiş olmalarıydı. Cilalı masa ise onları selamlıyordu. Zamanı geçmiş her şey hüzünlüydü: Antika saat ve gramofon dışında. Onlar gururluydu, çünkü hala ilk günkü güzelliklerindeydiler. Evdeki en değerli parçalar olduklarını biliyor, eskimenin değil yaşlanmanın kendilerine kattığı zarafeti kucaklıyorlardı. Her gün yaptığı gibi özentiyile süzdü yıpranmış duvar kağıdının üzerindeki saat ile önündeki masada dikilen gramofonu. Ayağı sokak kapisına çarpmasa fark etmeyecekti kapıya vardığını. Babaannesinin her zaman yaptığı gibi kapının gözetleme deliğine uzandı parmaklarının ucunda.

Ne gördüğünü anlaması birkaç saniyesini aldı, kapının dışındaki kadın için ise zili çalması ile kapının açılması arasında belki bir ömür geçmişti. Doğru yerde olduğundan bile emin değildi kadın, kaldı ki öyleydiyse bile Alev evde olmayabilirdi. Ya da en kötüsü, onu görmek istemiyor olabilirdi. Onu suçlayamazdı. İşin en talihsiz yanı ise, kendisini de suçlayamazdı. Gün geçmemişti onu düşünmeden, onu bulmaya çalışmadan.

Kadın derin düşüncelerinin arasında bir ses duydu. "Evet", terlik sesleriydi bunlar. Yalnızca terlik seslerini kullanarak kapıyı açacak kişiyi hayal etmeye çalıştı. "Hayır", terliklerin sesi fazla çıkmıyordu. Ya bir erkek terliğiydi, ya da kışın sıcak tutması için yapılmış, mağazaların önünden geçerken görüp içine kıvrılıp uyumak istediği pofidik terliklerden biriydi. İkincisi olmalıydı, evde erkek yaşadığını sanmıyordu.

Bir an Alev'in bedenini hayal etti ve onun cılız bedenini giydirmeye başladı. Önce ayaklarına hayalindeki bu terlikleri geçirdi. Geri kalanı ise kolaydı; son on beş hatta belki yirmi senedir yapıyor olduğu gibi üzerine onu son gördüğündeki fermuarlı eteğini ve en sevdiği hayvanların üzerinde olduğu kazağını geçirdi. Şüphesiz boyu uzamış, kilo da almış olmalıydı. Ama hayal dünyasında bunlar sorun değildi, giysiler üzerine giydirildiği kişiye her zaman tam uyardı.

Kadın, anahtarın şingirtisiyle olduğu yerde sıçradı. Hayalindeki kız bir anda gökyüzüne doğru havalandı ve yok oldu. Yerini terli elleri aldı, artık yerinde duramıyor elindeki eski çantasını sıkı sıkı bacaklarının önünde tutuyordu. Çanta da evdeki gramofon gibiydi, eksiliğine rağmen burnu kalkıktı, adeta kafa tutuyordu açılmamakta direnen kapıya.

Delikten dışarıdaki kadını izlerken Alev bir an dondu kaldı. O kadar benziyorlardı ki birbirlerine, bir yandan da ne kadar farklılardı. Onu son gördüğünde kadının nasıl görüldüğünü hatırlamaya çalıştı. Kadının aksine o kıyafetleri hatırlıyordu fakat kadını hatırlamıyordu. İs ve dumanın arasına sıkışık kalmış bir yüzdü onun için kadını. Fakat kapının gözetleme deliğinden gördüğü sima, camın pek çok çiziziğinin arasından bin bir zorlukla geçse de kim olduğunu anlaması için yeterliydi. Anahtara uzandı ve her iki kadın da sanki açılması dakikalar alan beton bir kapının açılmasını beklediler.

Kapı açıldığı anda, sevinç ile pişmanlık arası bir anda donup kaldılar. Ne kadar durduklarının farkında değilken arkalarından geçen kapıcının sesiyle Alev kendine geldi. Önce kadına selam verdi, sonra içeri girmek isteyip istemediğini sordu.

"Hayır" diyemezdi artık kadın.

Alev özellikle koltukların en eskisini seçti ve kadına koltuğu göstererek oturabileceğini işaret etti. İkisi de farkındaydı artık konuşma zamanının geldiğini. Seslerin, kokuların hatta eşyaların tiyatrosu artık sona ermeliydi. Kadın yavaşça söze girdi."

Bir Bakış Bin Söz Öykü Yarışması Kazananları

"Alev" diye başladığı cümle daha çok soruydu. Teyit etmek istiyordu aklındaki senaryoyu.

"Evet, benim." dedi kadını gördüğü andan beri aldığı fakat dışarıya vermeye cesareti olmadığı için yutkunduğu tüm nefesle.

"Ve benim kim olduğumu..." diye ekledi kadın gözlerindeki yaşlar düşmeye hazır beklerken.

"Biliyorum anne" dedi Alev.

O andan sonra pek çok şey söyleyebilirlerdi, birbirlerini pek çok şey için suçlayabilir, her ikisi de hayatları boyunca yaptıkları tüm fedakarlıkları sıralayabilir, ya birbirlerine yıllarca içerlemiş olmanın tükettiği ruhları ile bir daha görüşmeme kararı alır ya da hasretle birbirlerini kucaklardı. Fakat hayatının son yirmi senesinde Alev'in edindiği tek bir alışkanlık vardysa, o da açıklamaktı. İlk olarak da yüzünü.

"Yangın..." dedi ve durakladı. "Zaten biliyorsun, anlatmamın çok da önemi olmasa gerek." diyerek yutkundu.

"Hayır, lütfen. Ben... Biliyorum aradan çok zaman geçti. Ama benim bildiğim Alev anlattıkça iyi hissederdi." dedi kadın Alev'in yüzünden gözlerini ayıramayarak.

"Artık senin tanıdığın Alev miyim emin değilim ama peki anlatayım." Nereden başlaması gerektiğini düşündü ve sanki on beş sene öncesine gitmiş gibi anlatmaya başladı.

"Yangını biliyorsun zaten. Ama belki nasıl çıktığını bilmiyorsundur. Açıklaması çok daha zor, kimsenin suçu olmayan bir nedenden olmasını ikimizden çok kimse isteyemez. Ama ne yazık ki öyle değil. Kıt kanaat kirasını ödeyebildiğimiz evimizdeki bir gaz kaçağı, ve sigarasız yaşayamayan bir baba. Eminim defalarca kurmuşsundur o günü kafanda. Tek bir şeyi farklı yapsan bugün nerede olacağını, nerede olacağını düşünmüşsündür." Alev konuşurken kadının tek yapabildiği kafa sallayarak onaylamaktı.

"Ama olan oldu. Ben hayattayım, yani en azından artık hayattayım. İlk bir kaç sene öldüğümü sandım anne." Kadının gözlerinden süzülen yaşlar arttı.

"Ah güzel kızım benim." Alev elini sertçe kaldırarak durdurdu yerinden kalkıp kızın yanına doğru ilerlemeye çalışan kadını.

"Şimdi gelme. O kadar yıl yokken şimdi gelme. Ben sana yalnızca burada olmadığın günleri anlatıyorum, daha fazlasını değil." Konuşurken sesinde suçlama olmadığını fark ettiği kadın.

"Kızım, sence gelmek istemedim mi?"

Alev kadını dinlemeden devam eder. "Yanık. Yanık tedavisi nasıl biliyor musun? Ben başıma hiçbir şey gelmeden önce en çok can yakanın yanma anı olduğunu sanırdım. Değilmiş, o anı çok hatırlamıyorum bile. Dumandan kendimden geçmişim, uyandığımda herkesin bağıracağı bir hastanedeydim." Bir an için odayı terk eder ve yine hastanede uyanan küçük kız olur.

"Herkes bağırıyordu gözlerimi açtığımda. İlk bir erkeğin sesini duydum, hayatımda duyduğum neredeyse tek erkek sesi babamın ya da ayda yılda bir ziyarete gelen akrabalarinkiydi. Onlar da bağırıyorlar mı hayra alamet değildi hiçbir zaman. Ya bana ya da odadaki başka bir çocuğu azarlamak içindi çoğunlukla." Alev, acı ile gülümser. "Ne sandım biliyor musun anne? Ben bir hata yaptım ve etrafımdaki lacivert önlüklü tüm adamlar beni azarlıyor sandım. Ağzıma yangında uzun süre kalıp solunumum güçleştiği için bir maske takmışlardı. Tüm gücümle abandım maskeye ve bağırdım. Senden ya da babamdan hayatım boyunca dilemediğim bir sesle özür diledim tüm doktorlardan ve hemşirelerden."

"O an anlamamıştım neden bana hayret içinde baktıklarını. Çok sonra anladım, ama bu sefer de yanlış anlamıştım. Bir canavar gördüm anne." Artık annesi konuşmaya çalışmayı bırakmıştır, yalnızca gözlerinde hakim olamadığı yaşlarla kızını dinlemektedir.

"Kendimi bir aynada görmem günler aldı. Yanılıyor olabilirim, belki daha uzun belki daha kısadır. Ama benim gibi her sabah aynanın karşısına geçip saatlerce saçını taramaya bayılan bir kız için çok uzun bir zamandı. Keşke daha uzun olsaymış, keşke o günler hiç görmeseymişim kendimi." Duraklar, bir an için yaşadıklarını ve kendisinin bile bunca yıl içerisinde bu kadar ağır duyguları hazmetmesinin ne kadar zor olduğunu düşünür. Duraklamalıdır, annesi bu kadarını kaldıramaz.

"Anne, kusura bakma. Biliyorum çok zaman oldu, ama anlatması ne kadar zorsa benim için senin için de dinlemesi o kadar zordur. Çay dökeyim mi sana? Devam ederim sonra."

Kızının bir anlık yumuşaması ile içi ısınır kadının, fakat yüzünün beyazlığı gitmez. Onun ruhu hastanede altın sarısı saçlarını göremeyen, yüzü yanıklar içindeki kızılıdır. Şuursuzca başını sallar. Bir süre duraklar ve mutfağa doğru ilerleyen kızını süzer. Yavaş adımlarla takip eder onu. Mutfığa geldiğinde Alev ocağı yakmaktadır. Her ikisinin kafasından da aynı günün hayali geçer ocağın ateşi yandığı anda, fakat bir şey söylemezler. Alev, annesinin geldiğini fark edince anlatmaya devam eder.

Bir Bakış Bin Söz Öykü Yarışması Kazananları

"Dediğim gibi, görmemeyi yeğledim anne. Bırak kendimi tanımayı, bir insana bile benzemiyordum. Henüz sekiz yaşındaydım ve etrafımda tanıdığım, güvenebileceğim kimsem yoktu. Hatta ben bile yoktum... fakat zamanla alıştım o yüze. Zaten alışmama fırsat vermeden hemen değişiyordu."

Kadın bir kere daha yutkunur ve sonunda konuşma cesaretini bulur. "Değişiyordu derken, nasıl yani kızım?"

"Anne yanık tedavisi nasıl olur hiç araştırdın mı?"

"Nasılını bilmem ama tanıdığım tüm hocalara, kocakarılarına sordum nasıl iyileşir meleğimin yanıkları diye. Pek çok merhem söylediler iyi gelecek."

"Sen de merhemleri yaptın evde sakladın değil mi, gelip yüzüme sürmeyi bile düşünmedin."

"Kızım, kaç kere..." diye başlar kadın söze.

"Gelmeyi denedin, öyle değil mi? Neyse, gelsen de bir işe yaramazdı zaten senin kocakarı ilaçların. Ben sana anlatayım nasıl iyileştirilir yanıklar."

"Dokunmayacaksın ki hiç iyileşsin. Yoğurt..."

"Öyle sanırsın değil mi benim güzel annem. Yanık öyle kendi haline bırakınca iyileşmiyormuş. Başta ben de öyle sandım. Her gün yanımdaydı doktorlarım, tüm vücuduma özellikle de yüzüme merhemler, kremler sürüp durdular. Ağrım olmasın diye ilaçlar verdiler. Tek eksikim bir aynaydı. İlk günkü tepkimden sonra bir daha ayna vermediler bana. Eskisi gibi olmadığımı biliyordum ama meraklı işte benimkisi, bıraktıkları metal kaplara bakıyordum belki yüzümü görebilirim diye. Yamuk yumuktu hepsi, gördüğüm kadar kötü olamaz diyordum. "

Alev elindeki çayından uzun bir yudum alır. Diğer fincanı annesine vermeyi unuttuğunu fark eder. Fincanı kadına uzattıktan sonra anlatmaya devam eder.

"Aradan bir süre geçti. Göremediğim için elimle yokluyordum yüzümü. Neredeyse pürüzsüzdü artık. Kaç gün geçtiğini bilmesem de çıkacağı güne çok az kaldığını düşünüp mutlu oluyordum. Yüzüme yansıtıyordum ama

mutluluğumu, gülümsemeye çalışırsam yüzüm parçalanır sanıyordum. Ben gözümden sakınırken yüzümü, kurtarıcım sandığım doktorlarım ne yaptı biliyor musun?"

Yutkunur. Devam eder.

"Soymaya başladılar derimi. Hayatımda böyle bir acı bilmiyordum. Yalvardım durmaları için. 'Günlerdir, haftalardır iyileşsin diye uğraşıyorsunuz şimdi niye soyuyorsunuz yüzümü!?' dedim. Daha sağlıklı olman için dediler, tıpkı masalda yiyeceği çocuğu daha iyi görmek için büyük gözleri olan kurt gibi. Tek düşünebildiğim buydu. Annem de babam da yokken yanımda olan, bana bakan doktorlar aslında birer kurttu. Anne, o kadar korktum ki bu düşünceden. Sustum, sustum derken yalvarmayı bıraktım. Yalnızca çığlıklarına devam ettim, canımın acısından kustuğum bile oldu. Ama yalvarmadım."

Annesi artık ne diyeceğini bilememektedir. Kızının yüzüne bakmakta, ne kadar güzel görüldüğünü düşünmektedir.

"İyileşti yüzüm; biliyorum benim dışımda kimse kolay kolay anlamıyordur bile yaşadıklarımı yüzüme bakınca. Ben anlıyorum ama, bilmek değil, yüzümdeki her kıvrımdan anlıyorum. Beni tedavi etmek için derimi soyduktan sonra odadan ayrıldıklarında yere çöküp gözleri dolan doktorları, hemşireleri de anlıyorum. Öksüz ve yetim olursa ücretsiz bakılacağını düşündüğü için, aksi takdirde çocuğunu tedavi ettiremeyeceğini bilerek kızını terk eden anneyi de anlıyorum. Bunları düşünmek için çok zamanım oldu." Annesi kızına sarılmak için yanına gelir, bu sefer Alev onu durdurmaz. Kadın yılların hasreti ile kızına sarılır, o kadar ki Alev nefes almakta zorlanır. Göz yaşları birbirine karışır ve ne kadar olduğunu bilmeden öylece kalırlar.

Antika saat odak noktası olmamaya dayanamaz ve saatin on bir olmasını fırsat bilip yıllar önce zamanı dolmuş olması gereken bir obje olmaktan çıkar, saati anons eder. Gramofon ise öğlen ışıklarını Alev'in yumuşacık yüzüne doğrultur. Zamansız bir anda öylece kalırlar.

Ceren Turan

Türk Plastik Rekonstrüktif ve Estetik Cerrahi Derneği'ni

Sosyal Ağlarda

Takip Edin!

Türk Plastik Rekonstrüktif ve Estetik Cerrahi Derneği

Turkish Society of Plastic Reconstructive and Aesthetic Surgeons

TPRECD YÖNETİM KURULU

KASIM
ÜYE BÜLTENİ
SAYI 12

www.tprecd.org.tr

bulten@tprecd.org.tr